

EVE ENSLER

mOnoLoguRile VAGINULUI

EDITURA AMALTEA

Colectivul EDITURII AMALTEA care a contribuit la realizarea acestei lucrări: Cristian Cântoiu, Simona Deria, Antoaneta Dincă, Lucian Dumitrescu, Gabriela Fărcășanu, Tatiana Militant, Ana-Maria Murariu, Lidia Olaru.

M.C. Popescu-Drânda, Corneliu Rusu, George Stanca, Mihaela Stanca

*tehnoredactare coij*Hiterizaia: AMALTEA TehnoPlus

coperta: Simona Deria, Antoaneta Dincă *traducere:* Ana-Maria Murariu *redactor:* Ana-Maria Murariu

editori: Dr. Af.C. Popescu-Drânda
Dr. Cristian Cârstoiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ENSLER, EVE

Monologările vaginului / Eve Ensler;

trad. Ana-Maria Murariu. - București:

Amaltea, 2003

ISBN 973-9397-61-1

I. Murariu, Ana-Maria (trad.)

821.111-2=135.1

THE VAGINA MONOLOGUES / Eve Ensler
© 1998,2001 by Eve Ensler

MONOLOGĂRILE VAGINULUI / Eve Ensler
ISBN 973-9397-61-1

© 2003 - Editura Amaltea

adresa: CP 9-8 București

internei: www.amaltea.ro / email: office@amaltea.ro

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate EDITURII AMALTEA.

Nici o parte acestui volum nu poate fi reprodusă, în nici o formă, fără permisiunea scrisă a EDITURII AMALTEA.

MONOLOGURILE VAGINULUI

Eve Ensler

EDITURA AMALTEA
2003

Lui Ariel, cea care îmi dezmiardă
vaginul

Și îmi tulbură inima

CUVANT HAUTE

de Gloria Steinem

Eu aparțin generației „acolo jos.” Vreau să spun că acestea erau cuvintele – evitate cu sfințenie sau șoptite în cazul în care erau pronunțate – pe care partea feminină a familiei mele le folosea pentru a face referire la organele genitale feminine – interne sau externe.

Nu, cuvinte precum *vagin*, *labii*, *vulvă* sau *clitoris* nu le erau deloc străine femeilor din familie. Din contră, se pregătiseră pentru a deveni profesoare și aveau astfel mai mult acces la informație decât restul lumii.

Nu erau nici încuiate – sau „încorsetate”, cum ar fi spus ele. Una dintre bunicile mele storcea bani de la biserica protestantă – deosebit de strictă – pe care o frecventa, V scriinciu-i preotului predicile – din care ea însăși nu credea o iotă – și apoi își mărea câștigul pariindu-l la cursele de cai. Cealaltă activase ca militantă pentru dreptul femeilor la vot și chiar candidase în alegeri, spre neliniștea maximă a comunității evreiești din care făcea parte. În ceea ce o privește pe mama, fusese un

pionier în ale jurnalismului cu mulți ani înainte de a mă naște eu și se mândrea peste măsură cu faptul că reușise să-și crească cele două fete

într-o manieră mai libertină decât cea de care beneficiase ea însăși. Nu îmi amintesc să fi folosit vreodată acele cuvinte argotice care săltineze sau să necinstească trupul femeiesc și îi sunt recunoscătoare pentru asta. După cum veți vedea în paginile ce vor urma, multe fice au crescut ducând în spate o povară mult mai epuizantă.

Cu toate acestea, nu am auzit nici cuvinte cât de cât precise, și cu atât mai puțin respirând vreun iz de mândrie feminină. De exemplu, urechile nu mi-au auzit niciodată cuvântul *clitoris*. Au trecut ani buni până să aflu că femeile posedau singurul organ din corpul uman care să nu aibă altă treabă decât să trăiască și să guste plăcerea. (Vă dați seama câte am auzi despre el dacă acest organ ar fi în posesia unică a sexului masculin și în ce fel ar fi invocat drept scuză?) Așa încât, fie că învățam să vorbesc, să pronunț pe litere, să îmi îngrijesc corpul, mise spuneanumele fiecăreia

dintre părțile iui minunate - cu o singură excepție: zona C tabu. Acest lucru m-a aruncat dezarmată în lumea cuvintelor y rușinoase și a glumelor fără perdea din curtea școlii. Și mai A apoi, într-o lume în care domnea convingerea potrivit căreia Ț bărbații - fie ei amanți sau doctori - știau mai multe despre A

corpul nostru, al femeilor, decât noi înșine. N

M-am înfruptat mai întâi din spiritul auto-cunoașterii și al libertății pe care îl veți regăsi în aceste pagini în anii N pe care i-am petrecut în India, după colegiu. În templele și altarele hinduse am văzut lingamul, un simbol abstract al organului masculin, dar - pentru prima dată - și y oni, simbolul genital feminin: în formă de floare, de triunghi sau de oval cu ambele capete ascuțite. Mi s-a explicat faptul că acest simbol fusese adorat, cu mii de ani înainte, ca fiind mult mai puternic decât corespondentul lui masculin, o credință care apoi s-a menținut în tantrism, a cărui doctrină centrală statuează că omul este incapabil să obțină împlinirea spirituală pe altă cale decât cea a uniunii emoționale și sexuale cu energia spirituală superioară a femeii. Această credință a fost atât de profundă și de cuprinzătoare, încât chiar unele dintre religiile monoteiste care renegau femeia au înglobat-o în tradițiile lor, deși asemenea credințe au fost (și încă mai sunt) marginalizate

sau respinse cu vehemență de liderii religioși influenți.

U De exemplu, creștinii gnostici venerau un Sfânt
Duh

V feminin și o considerau pe Maria Magdalena a fi cel mai
& înțelept discipol al lui Iisus; budismul tantric încă mai
T propovăduiește faptul că spiritul budic este localizat în j
vulvă; misticii sufismului islamic consideră că *fana* sau N
extazul poate fi atins numai prin Fravashi, spiritul feminin;
A

I Shekina din misticismul iudaic este o versiune a lui Shakti,
N sufletul feminin al lui Dumnezeu; și chiar biserica catolică
E manifestă forme de venerație a Măriei care se
concentrează

mai mult asupra Fecioarei decât asupra Fiului. În
multe țări din Asia, Africa și din alte părți ale lumii,
unde zeii sunt concepuți atât sub formă masculină cât
și feminină, se regăsesc pe altare imagini ale
Smaraldului din Lotus sau alte reprezentări ale
lingamului-din-yoni. În India, zeițele hinduse Durga și
Kali sunt întrupări ale puterilor yoni ale nașterii și
morții, creației și distrugerii.

Cu toate acestea, la întoarcerea mea acasă, India
și venerarea lui yoni păreau la mii de mile distanță de
atitudinile americane legate de trupul femeii. Chiar și
revoluția sexuală din deceniul '60 nu a avut drept
rezultat decât disponibilitatea sexuală a mai multor

femei față de mai mulți bărbați. Ceea ce fusese un „nu” hotărât în anii '50, se metamorfozase într-un permanent „da”, fremătând de nerăbdare. Abia mișcarea feministă a deceniului '70 a oferit alternative la orice: de la religiile patriarhale la Freud

(distanța dintre A și B), de la standardul dual al comportamentului sexual la standardul unidimensional al controlului V

Â patriarhal/politic/religios asupra corpului feminin drept
N mijloc de reproducere.

Acei ani timpurii ai inițierii au fost reprezentați pentru mine de amintiri precum plimbarea prin casa lui Judy Chicago, *Woman House* din Los Angeles, în care fiecare | cameră fusese concepută de o altă femeie și unde am descoperit - pentru întâia dată în propria-mi cultură - simbolismul feminin. (De exemplu, forma pe care noi o definim drept inimă - a cărei simetrie seamănă cu vulva mult mai mult decât asimetria organului cu care își împarte numele - este probabil un simbol genital feminin în stare reziduală. Secolele de dominare masculină l-au minimalizat de la putere la romantism.) Sau de întâlnirea pe care am avut-o într-o cafenea new-york-eză cu Betty Dodson (veți face cunoștință cu ea în paginile acestei cărți), încercând să par stăpână pe mine în timp ce acei care trăgeau cu urechea erau revoltați de explicațiile ei referitoare la forța eliberatoare pe care o reprezenta masturbarea. Sau când, trecând pe la magazinul *Ms.* am citit, printre alte înscrisuri de pe tabela de afișaj care îți provocau râsul, pe următorul: ESTE ORA 10 SEARA - ȘTII PE UNDE ÎȚI RĂTĂCEȘTE CLITORISUL? Pe când feministele imprimau inscripția CUNT POWER! (n.tr.: *cunt*

este un termen de

U argou folosit pentru a desemna vulva sau vaginul, căpătând deseori semnificații vulgare; *power* – putere, forță) pe insigne și tricouri drept o modalitate de a reînvia valoarea răpită cuvântului, îmi dădeam seama că o forță imemorială își reintra în drepturi. La urma urmelor, cuvântul indo-european *cunt* își are originea în numirea zeiței Kali drept I Kunda ori Cunti, și împărtășește aceleași rădăcini cu *kin* (n.tr: engl., neam) și *country* (n.tr: engL, țară). Aceste ultime trei decenii de feminism au fost de

asemenea marcate de o furie nelimitată, întrucât a început să capete glas adevărul despre violența îndreptată împotriva trupului feminin: fie că lua forma violului, a abuzului sexual din copilărie, a violenței împotriva lesbienelelor, a abuzului fizic suferit de femei, a hărțuirii sexuale, a terorismului îndreptat împotriva libertății de reproducere sau a crimei internaționale reprezentate de mutilarea organului sexual feminin. Sănătății mentale a femeilor i-au sărit în ajutor aceste experiențe tănuite – prin numirea și scoaterea for din anonim – și prin canalizarea furiei într-o acțiune pozitivă: încercarea de a reduce și vindeca violența. *Monologările vaginului* – piesa și această carte – sunt consecința valului de creativitate care a rezultat din energia căreia i-a dat naștere mărturisirea acestor adevăruri.

Când m-am dus pentru prima oară pentru a o vedea

pe Eve Ensler dând grai, pe scenă, istorisirilor
personale

din aceste pagini – adunate de pe urma a mai mult de două
C sute de interviuri și apoi metamorfozate în poezie pentru
sala de teatru – mi-a trecut prin cap: *îmi este deja cunoscută*
A

N

*povestea asta: e călătoria mărturisirii adevărului, pe care Ț
noi o tot continuăm de trei decenii încoace. Și am avut*

„dreptate. Femeile i-au încredințat cele mai intime N
experiențe, de la actul sexual la a da naștere, de la războiul
nedeclarat împotriva femeilor până la noua libertate, aceea
N a relațiilor de iubire dintre femei. Fiecare pagină este
invadată de puterea de a spune ceea ce nu poate fi spus – ca
și povestea din culise a cărții însăși. Un editor a plătit
cartea în avans, iar apoi, când s-agândit mai bine, arenuțat
până și la banii pe care îi dăduse deja lui Eve numai că
aceasta să își ia cartea și cuvintele începând cu v și să le
ducă în altă parte. (Mulțumim editurii Villard pentru că nu
s-adat în lături de la a tipări toate cuvintele femeilor – chiar
și în titlu.)

Dar valoarea *Monologărilor vaginului* străbate dincolo
de purificarea unui trecut impregnat de atitudini negative.
Oferă o modalitate personală, cu adânci rădăcini în trup, de
a păși spre viitor. Cred că cititorii – bărbați sau femei – vor
renaște din paginile acestei cărți nu doar mai îmbogățiți cu
un sentiment de libertate interioară – dar și față de ceilalți

-, însă posedând și alternative la dualismul depășit, patriarhal, feminin/masculin, minte/trup și sexual/ spiritual – înrădăcinat în împărțirea eurilor noastre fizice în

„latura despre care vorbim” și „latura despre care nu V vorbim”.

A Dacă prezenta carte care include un *vagin* în titlu

T pare încă foarte departe de aceste probleme de filozofie și î politică, vă mai împărtășesc una dintre ultimele descoperiri N pe care le-am făcut.

A
I În anii 1970, pe când făceam cercetare în Biblioteca

N Congresului, am descoperit o istorie obscură a arhitecturii E care afirma un anume lucru ca și cum ar fi fost la mintea cocoșului: planul tradiționala! majorității lăcașurilor de cult imită trupul femeiesc. Astfel, se disting o intrare la exterior și una la interior, labia majora și labia minora; un culoar vaginal central înspre altar; douăstructuri ovariene curbate de fiecare parte; și apoi, centrul sacru, altarul sau uterul, locul unde au loc miracolele - unde masculii fecundează.

Deși această comparație îmi era necunoscută până atunci, m-a lovit ca un pietroi rostogolindu-seîntr-o fântână. *Bineînțeles, mi-am spus. Ceremonialul central al religiilor patriarhale este unul în care bărbații preiau puterea yoni a creației dând, simbolic, naștere. Nu e de mirare că liderii religioși de sex masculin au spus că oamenii se nasc*

în păcat—pentru că am fost zămisliți din ființe de sex feminin. Numai supunându-ne regulilor patriarhatului putem renaște prin intermediul bărbaților. Nu e de mirare că preoții și pastorii în fuste ne stropesc cu un surogat de

*lichid amniotic, ne dau nume și ne promit renașterea în C
viață veșnică. Nu e de mirare că femeilor nu li se permite
intrarea în ordinul preoțesc, la fel cum nu li se permite
controlul propriilor puteri de reproducere. Simbolic sau
real, totul este menit a controla puterea care rezidă în
„corpul feminin.”* N

De atunci, nu am mai simțit aceeași alienare pe care o
trăiam la intrarea într-o structură religioasă patriarhală. N
De atunci, pășesc pe coridorul vaginal, plănuind să reiau în
stăpânire altarul cu preoți – femei și bărbați – care nu vor
condamna sexualitatea feminină pentru a universaliza
miturile exclusiv masculine ale creației, pentru a multiplica
simbolurile și cuvintele spirituale și pentru a reda tuturor
ființelor vii spiritul lui Dumnezeu.

Dacă a uzurpa cinci mii de ani de patriarhat pare un
ordin mult prea pompos, concentrați-vă asupra celebrării
fiecărui pas pe care îl faceți pe drumul spre atingerea
respectului de sine.

M-am gândit la asta pe când vedeam fetițe desenând
inimioare în carnețelele lor și m-am întrebat: *Oare sunt
atrase iremediabil de această formă primordială pentru că
seamănă atât de mult cu propriile corpuri?* M-am gândit din
nou la asta pe când ascultam un grup de aproape douăzeci
de fete între 9 și 16 ani care se decideau să inventeze un
cuvânt care să le cuprindă pe toate: vagin,

C
u
v

N
T

labii, clitoris. După multe dezbateri, „ghem de
puteri" rămase favoritul lor. Cel mai important lucru
era că discuția era împănată cu râsete și vociferări.
Mi-a trecut atunci prin minte: *Ce drum lung și
~~binecunoscut~~ al fostelor mele,* " de-abia șoptit. ■

N
A
I
N
T
E

Ce n-aș da ca femeile din familia mea -
străbunicile, bunicile mele - să fi știut că trupurile lor
erau sacre. Cu ajutorul vocilor ireverențioase și a
cuvintelor sincere - asemănătoare celor din această
carte - sper ca bunicile, mamele și ficele viitorului să
își revină în minte căsăvile și să
vină.

CUPRINS

Cuvânt înainte de Gloria Steinem

Introducere 19

Monoiloguriie vaginului 3]

ZiuaV 151

Mulțumiri 165

Despre autor 175

INTRODUCERE

: Nu știu cu siguranță, de ce sunt cea aleasă. De exemplu, nu , visam ,în copilărie , să ■ fiu numită . „doamna cu -.vaginul” (așa cum se mai strigă după mine, eventual în gura mare, într-un - magazin de pantofi - supraaglomerat)., Nu mi-am imaginat vreodată că voi vorbi despre vagine în orașe precum Atena, capitala Greciei, că voi incanta cuvântul *vagin* laolaltă cu alte patru sute de femei - dezlănțuite-în Baltimore sau -că voi avea treizeci și două de orgasme publice pe noapte. Toate acestea -nu lăceau parte din planurile mele. De aceea, pot afirma că .nu

prea sunt responsabila pentru *Monologările*
vaginului. Pur și simplu s-au înstăpânit asupra mea.

Acum îmi dau seama de ce am fost candidata favorită. Eram dramaturg. Scrisesem de-a lungul anilor pîsesede teatru bazate pe interviuri cu oameni reali. Eram o feministă. Tatăl meu abuzase de mine, atât sexual cât și fizic. Manifestam tendințe exhibiționiste. Îmi formasem o reputație în a-i scandaliza pe ceilalți și îmi doream din adâncul inimii să găsesc calea de întoarcere în propriul vagin.

Nu-mi amintesc cu exactitate cum a început: o conversație cu o femeie mai în vârstă în legătură cu vaginul ei; modul disprețuitor în care făcea referire la organele ei genitale m-a șocat și. m-a făcut să mă gândesc la felul în care celelalte femei se raportau la vaginul lor. Îmi amintesc faptul că mi-am întrebât prietenele și că m-au uimit: erau nu numai dornice să - vorbească- despre acest subiect, dar și foarte deschise. Una dintre ele - mi-a spus chiar că dacă vaginul ei și-ar putea alege o vestimentație, ar fi cu siguranță o beretă. Cred că trecea printr-o etapafrânțuzească. - --

Dar - cu siguranță - nu-mi amintesc nimic despre felul în care am scris piesa. Pe - scurt, am fost folosită de căfre Reginele Vaginului. N-am conceput-un plan de bătaie și nici nu mi-am construit-o în mod conștient. De fapt, întreg demersul a fost -personal. Interviewam femeile despre vaginele lor în timp ce scriam piesa- „în sine”. Partenera mea de viață, Ariei Orr Jordantcare, sunt convinsă acum, era în mod misterios - pe statul de plată

al Reginelor Vaginului), a fost cea care m-a determinat să iau totul în serios, să concep piesa și să urzesc un plan. Chiar și în acel moment, într-o anumită măsură, *Monologările vaginului* nu m-au interesat personal în mod direct.

Apar pe scenă. Fac fitness ca să mă mențin în formă. Beau multe mocha frapuccino. Încerc să nu stau nimănui în cale. Iată câteva dintre mistere:

Nu am fost niciodată o actriță. Nu mi-am dat seama că eu chiar joc *Manalogurile vaginului* decât abia după trei ani. Înainte de acest moment, mă simțeam ca și cum relatam povestiri foarte intime care îmi fuseseră împărtășite cu foarte multă generozitate. Mă simțeam un protector - bizar și încrâncenat - al acestor femei și al povestirilor lor. Nu făceam o mișcare până nu spuneam totul. Trebuia să rămân așezată într-un scaun cu spătarul înalt, și să îmi sprijin pe altceva picioarele. Era ca și cum în fiecare seară urcam la bordul unei navete spațiale. Trebuia să vorbesc la microfon, chiar și în locurile în care aș fi fost cu ușurință auzită și fără el. Microfonul funcționa uneori pe post de volan, alteori pe post de pedală de accelerație.

În primii ani simțeamnevoia să port ciorapi și pantofi băiețești, greoi, ca să joc piesa. Mai târziu, când regizorul

I meu, Joe Mantello, m-a determinat să renunț ia pantofi,
 N nu puteam să evoluez decât desculță. _
 T
 R De asemenea, simțeam nevoia să păstrez cu mine
 o între cinci și opt cartonașe pe parcursul spectacolului,
 D deși știam textul pe de rost. Cartonașele acelea îmi
 U asigurau, acolo, alături de mine prezența femeilor cu
 C care discutaserăm. Și aveam mare nevoie de ele.
 E R

E Povestirile cu vagine au fost cele carem-au ales,
 ca și oamenii care au vrut să producă piesa și să o aducă
 în orașul lor. Orice încercare de a scrie un monolog care
 să se înscrie în moda „corectitudinii politice”, îmi este
 sortită eșecului. Veți remarca absența monologurilor
 despre menopauză sau femei transsexuale. M-am
 străduit. *Monologările vaginului* vorbesc despre atracție,
 nu despre promovare.

Multe dintre întâmplările din viața *Monologurilor
 vaginului* par de-a dreptul supraréaliste și, în același
 timp, complet logice, iată exemple:

Titluri din ziare:

FATA ASTA CHIAR LUNECĂ ACOLO JOS (Marlo
 Thomas în *Monolo gurile va ginului*)

NEVASTA PRIMARULUI VORBEȘTE VULGAR
 (Decizia Donnei Hannover de a apărea în *Monologările
 vaginului*)

Eșarfe roșii pe prima P^{agină a 51}se ziare londoneze adoua
 zîdupă Ziua V | O^d Vic ^{de ziare di "} Albion arată ca o marc^{de}
 vagine[']

La televizor.

..... We j ee g^{tf}ford intonează împreună cu Kalista

Flockhart și cu publicul^{din} stu^dio cttvâmt^d vagin,^{la}
 emisiunea *Live vâtl*, ^{Ka thi}

David Letterman în^{cearca sa} pran[^]te ctivUnWl
 vagin, dar nu reușește. I

Barbara Walters mărturisește ht The View^{că s-a}
 simțit slânjenhă de *Monologările* ^{și a dupa}
 părerea ei, tom 1 este exagerat. Mm v:..

afirmații.

CNN dedică zece minute *Monologurilorvaginului*,

. , - „/-ființe n^{ici}odată cuvântul. u
 reușind sa nu pronunțe
 Părinții lui și^{Greg} cumpără bilme la
Monologările vaginul în ^{tr tunul di "} epis oade^{_}

în^{torrt}PiâH^{din}fațaMobOW^{"00*}®

' Glenn Close a reușit &,ridwe în pid[^] 2500de.

cuvântul vagin.
 oameni pentru a canta cu s

Lui Tovah Feldmanstern i se refuză dreptul de a regiza *Monologările vaginului* la liceul ei de fete, așa că îl va regiza pe propria răspundere.

I O femeie rabin îmi trimite un hamantasch și îmi
N descrie semnificațiile lui legate de vagin.
T

R S-a înființat un Atelier de discuții despre' vagin la
O Universitatea Wesleyan.

U O femeie își aduce uterul la teatru ca să mă
C semnez Peel. .

E În Atlanta, Georgia, un tânăr prepară și îmi
R servește la masa la care participau și părinții lui o vagino-
E salată. Mugurii de fasole sunt păr pubian.

Roseanne interpretează *A ce îți miroase vaginul!*,
îmbrăcată în lenjerie intimă, în fața a 2000 de oameni.
Improvizează propriile replici: „A ce îți miroase vaginul?”
RĂSPUNS: „A fața soțului meu.”

Alanis Morissette și AudraMcDonald cântă despre
vagin.' - ; ; , ,

Și femei și bărbați leșină în timpul spectacolului.
Deseori. Și întotdeauna în același moment al
reprezentației.

Oamenii aduc și trimit diverse obiecte – închinat
vaginului: sculpturi în formă de vagin executate manual,
acadele-clitoris, vagino-păpuși, veioze în formă de vulvă,
artefacteinformădecon.

La Londra, de Ziua ' V, se aduce un tort imens în
formă de vagin – dar nimeni ' nu-l poate' tăia. Sute de
petrecăreți sofisticați înfulecă vagino-prăjitura mov cu

mâna. Restul este vândut la licitație' și . Thandie Newton
îl achiziționează pentru 200 de lire.

Monologurile vaginului se publică în peste 20 'de
țări, inclusiv China și Turcia. - U .

Ziua V se confruntă cu - imposibilitatea de a
strânge bani de- la corporații. Chiar -și companiile care
vând produse specifice refuză să se asocieze cuvântului.

Femeile vor bilete *laMonologuri*; bărbații, vor bilete
la *Cronicile vaginului*. Vânzătorul'punk de' la casă le
spune femeilor că dacă nu pot 'pronunța cuvântul nu au
ce căuta acolo. < <

O tânără care lucrează într-o corporație se'
năpustește în cabina . mea ca sa-mi spună că nu ' e
frigidă. '• E o minciună. w w. - - -- rr

Două israeliene în vârstă îmi invadează' cabina ' din
Ierusalim și- mă îmbrățișează. Nici, măcar nu își dau
seama că sunt goală. ; r t

Un bărbat de 70 de ani intră încabină -ca în transă -
după unul dintre spectacole ca să îmi spună că „-în
sfârșit – i-a picat fisa”. Două luni mai târziu o aduce și pe
prietena lui, pentru a-mi mulțumi.

Moașele intră și ele pe nepusă masă în cabina mea ca să îmi mulțumească pentru că, în cele din urmă, cineva pune în valoare secretele corporale.

I
N
T
R
O
D
U
C
E
R
E
Un travestit joacă *Monologurile vaginului* la închiderea stagiunii.

Minunile, întâmplările și viziunile vaginului. Continua. Cea mai mare minune, însă, născută din *Monologuri* este Ziua V - o energie, o mișcare, un catalizator, ziua care are drept scop să pună capăt violenței împotriva femeilor.

Sute de femei din fiecare oraș și din fiecare țară în care am avut reprezentații cu *Monologurile vaginului* m-au așteptat după căderea cortinei pentru a-mi povesti despre vieți le lor. Piesa le dezlanțuise amintirile, durerea și dorința. Seară de seară auzeam aceleași scenarii: femei care fuseseră violate în copilărie, în adolescență, în studenție sau la maturitate; femei care în sfârșit reușiseră să pună punct coșmarului bății soră cu moartea pe care o încasau de la soții lor; femei de care se profitase sexual, înainte de a fi măcar conștiente ce este sexul, de către tații vitregi, de către frați, veri, unchi, mame și tați. Nu mă mai simțeam întreagă la minte: ca și cum s-ar fi deschis o ușă către o lume ascunsă, dar ale cărei taine nu trebuia să le știu, pentru că era periculos pentru siguranța mea.

, Treptat, mi-am dat seama că nimic nu era ■ mm important decât a., opri, violența împotriva femeilor ■-că profanarea femeii indica eșecul ființei umane de a onora și proteja viața; -că acest eșec, neîndreptat la timp, ne-an fi provocat tuturor sfârșitul. Nu cred că exagerez

undeva. Când violezi, lovești,. mutilezi, desfigurezi, arzi, îngropi sau terorizezi o femeie,. distrugi energia dătătoare de viață esențială a planetei. Forțezi și reduci ceea . ce e menit - a fi deschis, încrezător, hrănitor, creativ. și plin -de .viață la : o formă strâmba, stearpă și știrbă.

< „-În 1997,- m-am: întâlnit- eu un. grup, de-activiste, majoritatea.- dintr-un grup numit Feminist.com, șLam declanșat .Zi ua V. ., Ca -și. în cazul--celorlalte. întâmplări misterioase din existența *Monologurilor*, noi apărem, ■ facem munca de bază, ne menținem .în forma, . iar Reginele Vaginului desăvârșesc.restu 1. Pe 14. februarie 1998, de Sf. Valentin, s-a născut Ziua . V. Douăzeci și. cinci de mii fee oameni s-au aliniatîn fața. Hammerstein Ballroom din New York cu ocazia primei noastre manifestări imorale. Whoopi Goldberg, Susan. Sarandon, .Glenn Close, Winona Ryder, MarisaTomei, Shirley . Knight, Lois Smith, Kathy Najimy, Calista . Flockhart, Lily Tomlin, . Haze.He Goodman, Margaret Cho,-Hannah»Ensler-Rivel, BETTY, Klezmer Women, Ulali, Phoebe Show, GloriaSteinem, Soraya Mire. Și Rosie Perez . s-au adunat pentru a aduce pe scenă

Monologările vaginului: au dat naștere imili •
at naștere unui eveniment rans
igurator care v stră ge pes,e 1Q0 000 de dolari și au lansat mișcarea Ziu_a
V_De •
I * Z a v... De atunci, asemeenea reprezentații au mai avut IoC la Old I"
N Londra, de exemplu, unde
T G^{Cale} Bla-c- 't. Kate Winslet, Melanie Rf^{Meera} Syal, Juli_a
R Sawalha, Jody Richardson N^u > y_h j" Edd Reader, Akti_e PUCkr^lk'
O Dani Behr, N McElhone, SOphi_e Dahl, Jane Laporaire,
U Thandie
C . e^w<»n Sⁱ Gillia'n Andwscn. î,, 2°°o, ziua V s-a sărbătorit
E os n^{gele}s, Sa „t^a Fe, Aspeⁿ și Chicago.
fac l|ă," 're' ani, Ziua V s'a organizat în pe.sle trei sute de d
Monologurle „asinului fiind regizate și jucate
î e ștudcni,. Toa^re p[„]„ r[„]„ e ile î „ scenă adu...l bani și mențin ■n
ae,rtă con...un a g_rup^{uri} r l'oca'e care se ocupă cu oprirea violen^{tei}
împotriva femeilor.
l Puⁿerile î,,s^{ce} „â ale Monologurilor-altele decât
eek de pe Br^{oadwa}y - v^o r U,, milioⁿ ...
' P¹TM r[„] Ziua V . ' « din țară și din l ume vor susține
de asemeenea -mișcarea.

. I,, acest Wmett, F^{^1} v g[^].[^] e pe^{ste} t« dm h.rrı«, «»to
unde, în multe cazuri, femei își j v^{ia}ta jxmtru a pro,eⁱa a)te
fe^mei și a pune capăt TM C"!«' indre^{pt}at^e warivtt
acestora. I, Afganistan există As^oci^a,^a Re^{vo}lu^tio[„] ară «
Femeilor din Afganistan, un gmpdedicat e^{li}b^er^ri ferner^dor de
sub groaznica opresiune talibană. Aici femeile' nu au voie
să muncească, să primească o educație, să meargă . la
doctor sau să părăsească domiciliul fără un în soților de
sex masculin. Aici femeile sunt îngropate sub burqa fără

vreun fel de protecție în fața violului sau a crimei. Fondul
Zilei V ajută Asociația să ofere femeilor educație în școli
clandestine, să adune probe împotriva execuțiilor ilegale
și să construiască o mișcare a femeilor. În Kenia, Africa,
sprijinim Tasaru Ntomonok (Inițiativa maternității' lipsite
' de riscuri),' parte a Mandeolo
- un proiect care intenționează să oprească practica.'
mutilării genitale a tinerelor- fete prin introducerea unui
ritual al inițierii care să nu presupună nici un fel de
tăiere. De curând, le-am cumpărat o mașină de teren,
care să le faciliteze transportul dintr-un sat în altul
pentru a-și continua procesul de educare și prevenire. În
Croatia, colaborăm cu Centrul pentru Femeile Victime de
Război, care - prin intermediul nostru
- va deschide primul centru din fosta Iugoslavie menit a
aborda criza determinată de un viol. Centrul va oferi de
asemenea posibilitatea de a instrui femei din Kosovo și
Cecenia pentru a lucra cu femeile violate și traumatizate
pe parcursul războiului din țările lor. Ziua V colaborează
cu centrele de planificare familială pentru introducerea
în oferta de programe deja existentă a acestora a unor
strategii de prevenire și oprire a violenței împotriva
femeilor. Iar lista poate continua.

Miracolul Zilei V, ca și în- cazul *Monologărilor vaginului*, este că s-a .întâmpnat deoarece trebuia să se întâmple. Poate a .fost o chemare; poate o poruncă subconștientă. Capitulez în fața. Reginelor Vaginului.

-
Se petrece ceva. Mistic și practic în același timp. Nu e nevoie decât să apărem, să ne facem treaba- și apoi să ștergem putina. J —« ' ;

u

Pentru ca specia umană să dăinuie, este imperativ ca femeile să trăiască nestingherite și protejate. Este o idee evidentă,. dar - ca. și vaginul - are nevoie .de atenție și dragoste pentru a putea fi pusă ■ în valoare. . /

MONOLOGURILE VAGINULUI

Bag mâna în foc că sunteți îngrijați. Și eu am fost. De aceea am început să scriu piesa asta. Eram îngrijorată pentru vagine. Din pricina a ceea ce concepem referitor la ele, dar – mai ales – din pricina a ceea ce nu concepem. Eram îngrijorată pentru propriu-mi vagin. Aveam nevoie de alte vagine – de o comunitate, de o cultură, de un context de vagine. Le înconjoară atâta taină și întunecime – ca și cum ar fi Triunghiul Bermudelor. Nimeni nu poate povesti despre ce se petrece acolo.

Mai întâi, nu e deloc ușor să îți găsești vaginul.

Unor femei le ia săptămâni, luni, uneori ani până se uită la el.

E
V
E

E
N
S
L
E
R
Am vorbit cu o foarte influentă femeie de afaceri. Mi-a spus că era prea ocupată, că nu avea timp. Să te uiți la propriul vagin – spuse ea -e muncă de o zi întreagă. Trebuie să te așezi pe spate în fața unei oglinzi, preferabil de mărime mare și. pe care nu trebuie să o ții tu. Trebuie să te așezi în poziția perfectă, să îți asiguri o lumină ireproșabilă, care apoi este afectată – nu știu cum – de oglindă și de unghiul în care stai. Te zvârcolești. ■ îți arcuiesti gâtul în sus, dar începe să te doară rău spatele. Și ești deja stoarsă de puteri. A spus că nu avea timp pentru asta. Era ocupată.

Așa că am decis să vorbesc cu femeile despre vagine, să întocmesc un soi de interviuri ale vaginului, care apoi au devenit monologuri. Am vorbit cu peste două sute de femei. În vârstă, tinere, măritate, nemăritate, lesbiene, actrițe, – profesoare universitare, corporatiste, 'prostitute, afro-americe, native americane, albe, evreice. Lamceput, respingeau ideea. Erau puțin timide. Dar dacă reușeau 'să își învingă această' stare, nu le mai puteai opri. De fapt, femeile nutresc o dorință secretă

de- a vorbi despre vaginul lor.. Se' umplu de energie, mai ales pentru că nimeni nu le-a malîntrebatînainte. . a a

Să – 'începem cu ' cuvântul *vagin*. – Aduce ' a nume – de infecție în cel mai bun caz, sau poate a denumire de instrument medical: r,Repede, soră, adu-rni vaginul". '*Vagin. Vagin*. Nu contează de câteori îl rostești, nu- e un 'cuvânt pe care săîți dorești să fi rostești. Este de-a dreptul ridicol, un cuvânt iară pic de senzualitate. Dacă îl folosești în timp ce fad sex, încercând să fii cât mai cuminte – Dragul meu, ai putea să îmi mângâi vaginul? – poți să îți iei adio.

Mă îngrijorează vaginele, cum le numim și cum nu le numim.

În Great Neck, le spun pisicuță. O interlocutoare mi-a destăinuit că mama îi spunea: „Nu-ți lua chiloței sub pijama, draga mea. Îți sufoci pisicuța.”

În fiecare colțișor de lume i. se spune altfel. fi spunem fofoloancă, păsană, vorb'aia, zambilică, rușinică, veveriță, cuptoraș, prună, turturică, pisicuță, fofează, scorbură. Și așa mai departe.

Suntîngrijorată în privința vaginelor.

Unele dintre monologuri sunt foarte apropiate de interviurile originale, unele sunt un melanj de interviuri, iar la altele am folosit numai sămânța unui interviu și m-am distrat de minune. Acest monolog e copia fidelă a celui pe care l-am auzit. Cu toate astea, subiectul lui se regăsește în fiecare interviu și este deseori foarte tensionat. Este vorba despre

PAR

Nu poți ' iubi ,un vagin dacă nu – iubești parul.
Mulftnu iubesc- parul.jPrimul și unicul meu. soț îl
ura. -Spunea -ca e încâlcit și insalubru.- Ma pune sa
îmi rad vaginul. Rămânea despuiat, obez,. ca o-fetița.
. Asta îl excita.. Când făceam dragoste, vaginul meu
se simțea- precum se simte o barba rasa. Frecușul ii
făcea bine,. dar era și . dureros. Ca, și cum. ai
scarpina o mușcatură de-țânțar. ,De -parcă- era-
în ,flacari. Apareau umflaturi . roșii, usturânde. Apoi-
am. refuzat să -rna mai rad și soțul meu s-a încurcat
cu alta. Am apelat la terapie maritală și acolo a

marturisit ca își facea de cap pentru ca nu 11
satisfaceam din punct de vedere sexual. Nu-mi
râdeam

V vaginul. Terapeuta avea un accent german proeminent și E găfâia între fraze ca să își exprime empatia. M-a întrebat

E de ce nu voiam să îmi satisfac soțul. I-am răspuns că mi se

N părea ciudat. Când îmi îndepărtam părul de acolo mă \$ simțeam iar mică și începeam să vorbesc cu o voce de copil;

E pielea mi se irita, și loțiunile nu aveau nici un efect. Mi-a

R replicat cum că orice căsnicie e un compromis. Iar eu am

întrebat-o dacă a-mi bărbieri vaginul l-ar împiedica să se mai culce cu altele. Dacă se mai confruntase cu asemenea cazuri. Mi-a trântit că întrebările diluează procesul. Trebuia să fac ceva. Era sigură că ar fi fost un bun început.

De data asta, când am ajuns acasă, el trebuia să îmi radă vaginul. Era ca o bonificație la terapie. Tăie de câteva ori și sângele stropi timid cada. El nici nu observă, fin'că era foarte fericit că mă rădea. Apoi, mai târziu, pe când soțul meu se tot înfîgea în mine, îl simțeam țepos ca o miriște, vaginul meu despuiat și obez. Nici urmă de pufușor.

Atunci mi-am dat seama că părul e acolo cu un scop - asemenea frunzei în jurul florii, asemenea

gazonului în jurulcasei. Trebuie să iubești părul
casăpoți iubi un vagin. Nu se poate pur și simplu să
alegi cheștiile care îți plac. A, să nu uit, soțul meu a
continuat să își facă de cap.

Pe toate femeile cu care am discutat le-am întrebat același lucru și am ales apoi răspunsurile care mi-au plăcut cel mai mult. Deși, mărturisesc, nu a existat vreunul care să nu-mi placă. Le-am întrebat:

*Dacă s-ar îmbrăca, ce haine ar alege vaginul
tău?*

Gheretă.

O haină de piele.

Ciorapi de mătase.

Nutrie.

"

Un șarpe boa roz.

Un frac.

Blugi.

Ceva mulat.

Smaralde.
O rochie de seara.
Paiete.
Annani.
Un tutu.
Lenjerie intimă transparentă.
O rochie de bal din tafta. ■
Ceva care se poate spăla la mașină.
O mască.
Pijamale stacojii.
Angora.
Un arc roșu.
Hermină și perle.
O pălărie imensă cu flori.
O pălărie de leopard.
Un kimono de mătase.
Ochelari.
Pantaloni de sport.
Un tatuaj.
Un echipament cu șocuri electrice care să-i
 îndepărteze pe nepoștiți.
Tocuri cui.
Dantelă cizme de recrut.
Pene stacojii și vreascuri și scoici.

Bumbac.
Un sarafan.
Bikini.
Un
impermeabil.

*Dacă vaginul tău ar putea vorbi, ce cir spune,
în două cuvinte?*

Mai încet.

Tu ești?

Hrănește-mă.

Aș vrea.

Mm, bun.

Ah, da... începe iar.

Nu... dincolo...

y Linge-mă...

E Stai acasă.

E Curajoasă alegere.

N Mai gândește-te.

L Continuă, te rog.

E Îmbrățișează-mă.

R Să ne jucăm.

 Nu înceta, încă, încă.

 M-ai uitat?

 Hai, intră.

 Nu încă.

 Uau, mamă!

 Da, da... Alintă-mă.

 Intri pe riscul tău. Oo, Doamne. Slavă

 Domnului. Aici sunt.

 Să mergem.

 Să mergem. Caută-mă. Mulțumesc mult.

 Bonjour.

 Prea mult.

Nu renunța.
Unde e Brian?
Așa e mai bine.
Da, acolo. Acolo.

M
O
N
O
L
O
G
U
R
I
L
E

V
A
G
I
N
U
L
U
I

Am interviewat un grup de femei cu vârste cuprinse între 65 și 75 de ani. Aceste întrevederi au fost cele mai intense, probabil pentru că majoritatea femeilor nu mai discutase despre asta mai înainte. Din nefericire, tot majoritatea nu avea o relație conștientă cu vaginul lor. Atunci am simțit cât de norocoasă sunt pentru că m-am născut în epoca feministă. O femeie de 72 de ani nu își văzuse niciodată vaginul. Se atinsese numai atunci când se spălase, dar niciodată cu vreo intenție conștientă. Orgasmul nu îl gustase niciodată. La 72 de ani s-a

înrolat într-o serie de ședințe de terapie și, la încurajarea

medicului, s-a închis în casă de una singura, a aprins câteva lumânări, s-a cufundat în apă, a pus niște muzică relaxantă și și-a explorat vaginul. A afirmat că a avut nevoie de peste o oră, pentru căfin/a îi era mâncată de artrită, dar a mărturisit că a plâns când, în cele din urmă, și-a descoperit clitorisul. Acest monolog îi este dedicat.

POTOPOL

[accent evreiesc din
~
~]

Acolo jos? N-am mai trecut pe-acolo din 1953. Nu, nu e vina lui Eisenhower. 'Nu, nu, acolo e o pivniță. E foarte umeda, mucegaioasa. Nu vrei sa cobori acolo. Crede-ma. Te-ai îngrețoșa. Aerul e greu, irespirabil, îți taie suflul. Iz de mucegai și ciuperci pe pereți ... Și restul. Uff! Insuportabil. Ți se îmbiba în haine.

Nu, nu s-a petrecut nici un accident pe acolo. Nici o explozie, nici un incendiu, nimic de felul asta. Nimic spectaculos. Vreau sa spun... ei bine, nu conteaza. Nu. Mai bine uita. îmi este imposibil săți vorbesc despre asta. Oare de ce o fi staruind o fata isteața ca tine ca sa iscodeasca

babele despre „colojos”? Pe când eram eu tânără nu umblam cu chestii din astea. Ce? Bine, of, Doamne...

Ei bine, cunoșteam un băiat, Andy Leftkov. Era drăguț – sau cel puțin așa credeam eu. Și era înalt ca mine, și îmi plăcea de el. M-a luat cu mașina la plimbare odată...

Nu pot. Nu pot vorbi despre asta. Pur și simplu știi că e acolo. Ca și pivnița; Uneori se aud zgomote înfundate. Auzi murmurul țevilor; se rătăcesc tot felul – an_ima_le mărunte și alte obiecte — și locul se inundă, iar diverși indivizi se prezintă ca să cârpească fisurile. Altfel, porțile rămân ferecate. Uiți de ele. Nu neg că sunt parte din casă, dar nici nu le prea arunci vreo privire și nici nu le învrednicești cu un strop de atenție. E inevitabil să fie acolo pentru că fiecare casă are nevoie de o pivniță. Altfel, dormitorul a_r fi l_a subsol.

Of, Andy, Andy Leftkov. Da... Andy era tare chipeș. O adevărată partidă. Așa se spunea pe vremea mea. Eram în mașina lui, un Chevrolet BelAir alb și nou-nouț. Îmi amintesc cum mă gândeam că picioarele mele sunt prea lungi pentru scaunul acela. Chiar am picioare lungi. Și nu încăpeam din pricina torpedoului. Eu nu mai pridideam să îmi privesc oasele genunchilor, iar el m-a sărutat pe nepusă masă în stilul ăla, „la-mărepede, cum f_ac ăia în filme”.

Și m-am excitat tare, foarte tare, încât, ei bine... de acolo a țâșnit un jet. Nici vorbă să-l pot controla. Cum să-ți descriu, era ca și cum forța pasiunii, râul vieții ar fi năvălit afară din mine, invadând și trecând de bariera chiloțelor mei, direct pe scaunul Chevroletului BelAir nou-nouț. Nu făcusem pe mine. Dar mirosea – sinceră să fiu, eu nu am simțit nici un miros, dar Andy a spus că mirosea precum laptele stricat și că îi păta bancheta. Eram o „fetiță ciudată și puțitoare”, după cum m-a caracterizat el. Am încercat să îi explic cum că sărutul lui îmi provocase această reacție și că, în general, nu mi se întâmpla o asemenea minunăție. Am încercat să usuc balta cu rochița. Era o rochița – nouă, de culoare deschisă și arăta înfiorător după ce o folosisem pe post de cârpă. Andy m-a condus acasă fără să sufle o- vorbă tot drumul și, după ce el a închis portiera, am închis- și eu prăvălia. Am ferecat totul. N-am mai deschis pentru' afaceri. Am mai ieșit cu câțiva bărbați după- aceea, dar ideea potopului r_nă isteriza. N-am mai pășit pe acolo. -

Pe vremuri, – visam, visam nebunește. Of, visuri idioate! De ce? Burt Reynolds. Nu' știu de ce. În viața reală nu am avut de-a face cu el, dar în visurile mele... eram mereu împreună. Burt și eu. Burt și eu. Burt și eu. Mergeam în oraș. Burt și eu. Era un

E restaurant cu pretenții, ca cele din Atlantic City,
V
E împodobit cu candelabre și alte frumuseți de genul
ăsta, unde mișunau sute de ospătari înveșmântați în

veste. Burt îmi dăruia un buchetel de orhidee pe care
eu mi-l agățam de reverul hainei. Râdeam. Râdeam
mult Burt

-e.,

y și eu. Savuram un cocktail de creveți. Creveteți imenși, E
fabuloși. Și râdeam și mai mult. Eram foarte fericiți
E împreună. Apoi mă privea adânc în ochi și mă
strângea în

N brațe în mijlocul restaurantului – și, pe când se pregătea
să L mă sărute, sala începea să se cutremure, de sub masă
se E avântau porumbei în zbor (n-am nici cea mai vagă
idee ce or fi căutat acolo porumbeii ăia) – și se declanșa
potopul. Răbufnea din mine. Și nu se mai oprea. Alunecau
o dată cu el peștișori și bărcuțe și tot restaurantul se umfla
de ape; iar Burt, stând până la genunchi în șuvoiul irupt
din mine, mă privea dezamăgit peste măsură: o făcusem
iarăși – mai ales că îi vedea pe toți prietenii lui, de teapa
lui Dean Martin, înotând așa cum erau, îmbrăcați în
fracuri și rochii de seară.

Dar nu mai am aceste visuri. Cel puțin nu de
când m-au depozat de tot ceea ce era legat de zona
de acolo jos. Mi-au extirpat uterul, trompele, tot
echipamentul. Doctorul chiar credea că e amuzant.
îmi spunea că dacă nu le folosești, dispar. De fapt,
aveam cancer. Totul trebuia să dispară. Și chiar, cine
are nevoie de ele? N-am dreptate? Alt caz de
supraevaluare. Eu am făcut alte lucruri. îmi plac
expozițiile canine. Vând antichități.

Ce ar purta? Ce întrebare e asta? Ce ar purta?

Ar purta o pancartă uriașă: „închis din pricina inundațiilor.”

Ce ar spune? Ți-am explicat deja. Nu e chiar așa simplu. Nu se aseamănă cu o persoană care poate comunica

prin cuvinte. A încetat să fie o chestiune vorbitoare cu mult
o timp în urmă. E un spațiu. Un loc în care nu mai pui
piciorul. N E închis, ascuns sub casă. E acolo jos. Ești
fericită acum?

M-ai făcut să vorbesc-mi-ai smuls cuvintele. Ai determinat

O

g

o bătrână să vorbească despre locul acela. Te simți mai j
bine acum? [își ferește chipul; revine. |

R

Știi ceva? De fapt, ești singura persoană căreia îi L vorbesc
despre asta, și chiar mă simt puțin mai bine.

E

V

A

G

I

N

U

L

U

VAGINALE

Se pare că, pe parcursul unui proces de vrăjitorie, în 1593, anchetatorul (un bărbat căsătorit) a descoperit - pentru prima oară în viață - clitorisul; pe care l-a numit țâța diavolească, dovadă sigură a vinovăției vrăjitoarei în cauză. Era „o umflătură de carne, ițindu-se în afară cam de un centimetru și jumătate, ca și cum ar fi fost un sfârc”, pe care temnicerul, „după prima vedere, nu a vrut să o scoată la iveală, pentru că era la capătul unui loc atât de rușinos încât nu se cuvenea a fi văzut. În cele din urmă, nedornic să ascundă o asemenea ciudățenie”, a expus-o

mai multora. Nici aceștia din urmă nu mai văzuseră o astfel de chestiune. Prin urmare, vrăjitoarea a fost condamnată.

E
N
S
L
E
R

The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets

În interviurile mele, am vorbit cu mai multe femei despre menstruație. Rezultatul a fost o corală, un fel de cântare colectivă. Femeile se reluau una pe alta de parcă aş fi auzit răsunetul unui ecou. Am permis vocilor să sângereze din una în alta. Şi m-am abandonat în această scurgere de sânge.

AVEAM DOISPREZECE ANI. ȘI MAMA M-A PĂLMUIT..

La șapte ani, în clasa a doua, frățiorul meu vorbea despre menstruație. Mi-a displăcut tonul lui batjocoritor.

M-am dus la mama:

-Mamă, ce e menstruația? am întrebat.

- E punctuație, îmi răspunse. Ceea ce plasezi la sfârșitul unei propoziții.

Tata mi-a adus un soi de felicitare pe care scria:
„Fetei mele, care a început să crească.”

Eram înmărmurită. Mama mi-a arătat tampoanele. Pe cele folosite trebuia să le arunc în coșul de gunoi de sub chiuveta din bucătărie.

îmi amintesc faptul ca mă număram printre
ultimele. A veam treisprezece ani.

Aște ptam toate sa ne vină.

Eram foarte speriată. începusem să pun
tampoanele folosite în pungi maronii pe care le
ascundeam în pod.

Clasa a opta. 0 aud pe mama:

- Vai, ce drăguț! 3 ■ d, , ,

Deja la ' liceu: se anunță prin niște pete
maronii înainte. Ce coincidență: încep să se ițească și
câteva fire de păr crescute neuniform: numai sub un
braț.

Aveam șaisprezece ani și eram cam speriată.

Mama mi-a dat codeină. Aveam paturi
suprapuse. M-am dus și m-am întins. Mama era atât
de incomodă.

Într-o seară, m-am întors acasă tm-ziu și m-am
furișat în pat pe întuneric. Mama găsisse tarnpoanele
folosite ascunse în pungi și mi le presărase între
cearceafuri.

A vearn doisprezece ani, nu-mi dădusem jos
chiloțeei. Nu rnă schimbasem încă. M-arn uitat pe
trepte. Iată-1.

Uitându-mă înjos, am văzut sânge.

Clasa a șaptea; se pare că mama mi-a observat
chiloțeei. Atunci mi-a dat un pansament igienic.

Toată numai miere, mi-a dat după aceea un tampon.

Menstruația prietenei mele Marcia a fost sărbătorită
cu 0 cină festivă preparată special pentru ea.

Toate așteptam să ajungem la menstruație.

Și, dacă se putea,
Treisprezece ani. În ca nu exlsta K „

stai

Eram

,

Sa

ZT". Desdnge. Nu^^ os ubsuZax *pe ~.

MH' arărat numai cum să îmi

\$1 ea ,aJu mătatea druinuului. o 3mP o u1 . A unS

menstrua'ia cuPrezențanOrfen°men°eraPotrlv'a™m°p°o°aan°eL°U°N°u°se °a

cupt°raș.

P s a 1î! Pul ceva în

Fo!oseam tanp°ane de bumbac 1 Q

Ea mi-a fikut cadou v , -am spus mamei.

Ta,,,, ... - <*,u, T.,ab,,,

» mAsPZce,".....

■' -a s~ —

rău. !a!Nu Șt1am d'aca e de bine sau de

bag a ;acuptcr. tndZcl Z'PPa"""" fl

cmci zile în această perioadă ?m~ d " tlmP de

Aveam

Er°am inalț°și°con°tinu°am sa cre°sc " v""

y Când le-am văzut, în sala de gimnastică, pe
E fetițele albe cu tampoane, m-am gândit că erau fetițe E
obraznice.

N Am văzut picăturile roșii pe dalele rozalii. Și mi-
am

S
L spus: „Mda...”

E Mama se bucura pentru mine.

Foloseam OB și îmi plăcea să umblu cu
degețelele pe acolo.

La unsprezece ani, purtam pantalonași albi. A
început să curgă sângele.

Mi s-a părut îngrozitor.

Nu sunt pregătită.

Mă durea spatele.

Mă simțeam excitată.

Doisprezece ani. Eram fericită. Prietena mea
avea o plăcuță din aceea de chemat spiritele: când
am întrebat despre clipa în care urma să avem și noi
menstruație, m-am uitat în jos și am văzut sânge.

M-am uitat în jos și acolo era.

Sunt o femeie.

îngrozită.

Nu credeam că o să vină vreodată.

Mi-am schimbat total părerea despre mine. Am

devenit taciturnă și matură. O vietnameză veritabilă:
muncitoare-mutăși virtuoasă.

Nouă ani și jumătate. Eram sigură că sângereaîmi
va fi fatală, mi-am împăturit chiloțeei și i-am aruncat într-
un

N

colț. Nu voiam să-mi îngrijorez părinții.

O
L

Mama mi-a adus apă fierbinte și vin; și am O G adormit. U

Eram în dormitorul apartamentului mamei mele.

Aveam o colecție de benzi desenate. O aud pe mama [_
spunând: „Să nu ridici cutia cu benzi desenate.”

E

Prietenele mele îmi spuneau că femeile sângerează v
în fiecare lună.

Mama nici nu ieșea bine din spitalul de boli nervoase

|

că intra la loc. Nu înțelegea faptul că și eu creșteam.

„Stimată Doamnă Carling,

L

Vă rog să îmi scutiți fiica de la ora de baschet. Are
prima ei menstruație.”

în tabără, mi-au spus să nu fac baie dacă am
menstruație. M-au șters cu antiseptic.

Oamenii speriați îi simțeau mirosul. Spuneau că
miros a pește.

V ornam, nu puteam mânca.

Mi se făcea foame.

Uneori e extrem de roșu.

îmi plac picăturile care se îneacă în apa din veceu.
Sunt ca vopsea.

Alteori e maroniu și mă deranjează.

y Aveam doisprezece ani. Marna m-a lovit și mi-a
adus

E o cămașă roșie de bumbac. Tata a plecat să își cumpere
o E sticlă de sangria.

N

S

L

E

R

Acest monolog este scris pe baza unui interviu cu o femeie care a participat la un Atelier de discuții despre vagin.

ATELIERUL DE DISCUȚII DESPRE VAGIN

[Vag accent britanic]

Vaginul meu e o scoică, e o scoică rotundă, roz și fragilă, ce se deschide și se închide, se închide și se deschide. Vaginul meu este o floare, o lălea neobișnuită: cu miez adânc și sensibil, aromă delicată, cu petale fine, dar ferme.

Nu mi-a plăcut întotdeauna chestia asta. Am învățat totul în atelierul de discuții despre vagin. Am învățat de la o femeie care conduce atelierul, o femeie care crede în vagine, care chiar le poate percepe, care le ajută pe celelalte femei să le cunoască pe ale lor văzându-le pe ale

altora. .

y în prima ședințăa atelierului, femeia care îl conducea

E ne-a cerut să desenăm „vaginul nostru unic, fabulos și E
inimaginabil de frumos”. Chiarăsa s-a exprimat. Voia să N
știe cum arată în concepția noastră propriul vagin, unic, 5
L fabulos și inimaginabil de frumos. O femeie însărcinată a
E desenat o gură imensă urlând și scuipând un torent de
monede. O altă femeie, numai piele și os, a desenat un fel
de platou decorat cu un model tipic pentru zona Devon. Eu
am desenat un punct negru imens înconjurat de liniuțe
zimțate. Punctul cel negrueraechivalentulunei găuri negre
din spațiu, iar liniuțele zimțate erau menite a reprezenta
oamenii sau lucrurile sau pur și simplu atomii de bază care
se rătăciseră pe acolo. Imaginea pe care o avusesem
întotdeauna despre vaginul meu era aceea a unui vid
anatomic care absorbea la întâmplare particule și obiecte
din mediul înconjurător.

îmi închipuiam vaginul drept o entitate
independentă, care se învârtea asemenea unei stele în
galaxia sa, sfârșind prin arderea propriei energii
gazoase sau explodând sau divizându-seîn mii de alte
vagine în miniatură, toate acestea rotindu-se apoi în
galaxiile lor.

Nu îmi percepușem vaginulîn termeni practici
sau biologici. Și nici nu îl înțelesesem drept o parte
componentă a trupului meu, atașată de el și localizată

între picioare.

Pe parcursul atelierului, ni s-a cerut să ne privim ^Q vaginele în oglinzi. Apoi, după o examinare minuțioasă, N . - O trebuia să împărțăm grupului ceea ce vazuseram. ^L Mărturisesc faptul că, până în acel moment, tot ceea ce O G știam despre propriul meu vagin era din auzite sau pură invenție. Nu privisem niciodată problema în ochi. Nu-mi R trecuse niciodată prin cap să mă uit la el. Vaginul existase [|] pentru mine, dar undeva într-un plan abstract. Totul părea E atât de ciudat și de profan atunci când l-am iscodit în oglindă, ^y y
 întinse pe covorașele noastre de un albastru strălucitor. A M-am gândit atunci la sentimentele primilor astronomi, i zgâindu-se spre cer cu telescoapele lor rudimentare.

La început, vaginul meu mi-a provocat neliniște. Ca ^L L
 atunci când asisti pentru prima oară la tăierea burții și curățarea măruntaielor unui pește și descoperi complexul univers sanguin sălășluind acolo, direct sub piele- Eraca o materie brută, zvâcnind de prospețime, de un roșu aprins. Iar ceea ce m-a surprins cel mai mult erau straturile. Strat peste strat, deschizând calea spre alte straturi.

Vaginul meu m-a lăsat fără grai. N-am putut deschide gura atunci când mi-a venit rândul să vorbesc. Rămăsesem fără cuvinte. Ajunsesem să cunosc ^{care} ceea ce fem^{ea} care conducea atelierul numea „fascinația vaginului”. Aș fi vrut să zac o veșnicie acolo pe covoraș, cu picioarele desfăcute, cercetându-mi la nesfârșit vaginul.

Era de o mie de ori mai minunat decât Marele Canion; fără vârstă și plin de grație. Avea inocența și prospețimea unei grădini englezești veritabile. Era amuzant, extrem de amuzant. îmi provoca râsul. Se juca de-a v-ați ascuns; se închidea și se deschidea. Era o gură. Era dimineața.

Apoi, cea care conducea atelieml aîntrebat câte femei prezente acolo avuseseră orgasm. Două dintre ele au ridicat timid mâna. Eu nu, deși avusesem orgasme. Nu am Iacut-o pentru că, în cazul meu, era vorba despre orgasme întfunplă- toare. Fuseseră un accident. Le avusesem în vis și rnă trezisem extaziată. Apa era mediul cel mai propice, iar majoritatea le simțisem în cadă. O dată în Cape Cod. Le mai gustasem când eram pe cal, pe bicicletă, pe covorul rulant din sala de fitness. Nu am ridicat mâna tocmai deoarece avusesem orgasme. Nu știam cum săîmi provoc unul. Nuîncercasem săîmi provoc unul. Credeam că e o chestie magică, mistică. Nu voiam să îmi bag nasul. Dacă aş fi Iacut-o, m-aş fi simțit prost – calculată și, pe undeva, vicleană. Ca un personaj de 1a Hollywood. Orgasme după rețetă. Surpriza și misterul s-ar fi spulberat. Bineînțeles, problema era că trecuseră vreo doi ani de când surpriza dispăruse. Nu mm avusesem un orgasm accidental, magic, de mult

timp, și stăteam ca pe jar. De aceea participam la acel atelier.

Și apoi a venit momentul care îmi provoca groază, dar după care tânjeam în secret. Femeia care conducea atelierul ne-a pus să ne scoatem iarăși oglinjoarele și să încercăm să localizăm clitorisul. Și iată-ne acolo, un grup de femei stând întinse pe spate pe un covoraș și încercând să ne descoperim locus-ul, punctul, motivul existenței și – din senin – am început să plâng. Poate era pură stânjeneală. Poate era faptul căîmi dădeam seama că trebuia să renunț la iluzia—acea iluzie care îmi pârljolisese existența—că cineva sau ceva avea să mă ia în stăpânire — iluzia că ar fi apărut cineva care să-mi conducă viața, să-mi impună o direcție, să-mi ofere orgasme. Mă obișnuisem să trăiesc retras, credeam în superstiții și magie. Descoperirea clitorisului, atelierul acela cu covorașele lui albastre și strălucitoare, făceau ca totul să fie real, mult prea real. Simțeam panica strecurându-se. Groaza și înțelegerea concomitentă a faptului că evitasem să îmi localizez clitorisul o raționalizaseră drept esențială și consumistă pentru că, în realitate, eram terorizată de gândul că nu *aveam* un clitoris, că făceam parte din categoria celor handicapați fizic, că eram una dintre acele frigide,

E
V
E
nesimțitoare, închistate, zbârcite, înăcrite, deja acre...
of, Doamne. Iată-măîntinsă, cu oglinda în mână,
căutându-rni punctul, pipăind cu degetele; dar nu
reuşeam să mă gândesc la altceva decât la ziua aceea
în care mi-am pierdut în apele lacului inelul de aur cu
smaralde. Aveam zece ani. Mă tot scufundam, îmi
treceam mâinile peste pietre și pești și dopuri de sticlă
și tot felul de

porcării lipicioase, dar nu dădeam de inel. Ce panică mă cuprinsese. Știam că mă aștepta o pedeapsă. Nu ar fi trebuit să îl port atunci rînd înotam. .

Femeia care conducea atelierul a zărit zvârcolirea-mi nebunească, sudoarea și gâfâiala. S-a apropiat. I-am spus: „Mi-am pierdut clitorisul. Nu mai e. Nu ar fi trebuit să îl portcînd înotam.” Râse. Mi-a mîngâiat fruntea fără grabă. Mi-a spus că, din fericire, clitorisul nu este ceva ce puteam pierde. Este eu însămi, este esența mea. Nu trebuia să îl *găsesc*. Trebuia să mă *identific* cu el. Să fiu clitorisul meu. Să fiu clitorisul meu. M-am lăsat pe spate și amînchis ochii. Am abandonat și oglinda. Mă imaginam plutind deasupra mea. Apoi m-am imaginat coborînd cu lentoare și reintrînd în trupu! întins pe jos. Mă simțeam ca un astronaut care reentra în atmosfera Pămîntului. Era foarte tăcută această într-o erupție, toate straturile divizându-se și subdi vizându-se. Cutremurarea a explodat într-un orizont străvechi de lumină și tăcere, care a dezvelit un univers răsunînd de muzică și culori, de inocență și dorință, și am simțit aceasta uniune, chemându-mă, pe cînd eu mă zvârcoleam pe covorașul meu albastru.

Vaginul meu este o scoică, o lălea și un destin.

Sosesc pe cînd mă pregătesc să plec. Vaginul meu,

propriul meu vagin, eu.

o
N
o
L o
G
U
R
I
L
E

V
A
G
1
N
U
L
U
I

regăsire: tăcută și calmă. M-am repliat și am asolizat, am asolizat și m-am repliat. M-am reinstalat în mușchii și sângele și celulele mele și apoi amlunecat în vaginul meu. Mă simțeam foarte confortabil și acolo mi-am găsit locul; acolo mă potriveam. Eram foarte caldă și fremătândă și pregătită și tânără și plină de viață. După aceea, fără să arunc o privire, fără să deschid ochii de fapt, am pus degetul pe ceea ce devenise, atât de brusc, ființa mea. La început am simțit o tresărire, care m-a încurajat să nu dau bir cu fugiții. Apoi tresărirea s-a metamorfozat într-un cutremur,

VAGINALE

Clitorisul are o menire pură. Este unicul organ al corpului destinat în totalitate plăcerii. De fapt, clitorisul este un ghem de nervi: 8000 de terminații nervoase, mai exact. Vorbim despre cea mai mare concentrare de terminații nervoase din întregul corp, luând în considerare buricele degetelor, buzele și limba și despre o concentrare de două ori... de două ori... de două ori mai mare decât în penis. Cine are nevoie de un pistolaș când ai o armă automată?

Din *Woman: An Intimate Geography*, de Natalie
Angier

PENTRU CĂ ÎI PLĂCEA SA SE UITE LA EL

Iată cum am început să îmi iubesc vaginul. Este jenant, pentru că povestea asta nu e ca la carte. Vreau să spun: știu că trebuia să se fi întâmplat într-o cadă în care se topesc săruri de la Marea Moartă, Enya cântând pe fundal, iar eu iubindu-mi egoul feminin. Știu scenariul. Vaginele sunt minunate. Ura noastră de sine este doar represiunea și ura intemalizate ale culturii patriarhale. Nu e reală. Păsărici din toată lumea uniți-vă! Știu totul despre asta. Vreau să spun că dacă am fi fost educate într-o cultură în care ni s-ar fi inoculat faptul că numai coapsele plinuțe sunt frumoase, am îngrămădi în

pântece nenumărate prăjiturile și am bea

numai milkshake, am huzuri în așternut așteptând să ne crească frumușel coapsele. Dar nu am crescut în această cultura. Îmi uram coapsele, ca să nu mai povestesc cât de mult îmi mam vaginul. Îl consideram îngrozitor de respingător. Eram una dintre acele femei care se uitaseră la el și, din acel moment, își doriseră să n-o fi făcut. Îmi provoca greață. Îi compătimeam pe toți cei "care erau nevoiți să treacă pe acolo. .

Ca să pot supraviețui, am preferat să rîmă prefac că ascundeam altceva între picioarele mele. Cum ar fi, de exemplu, mobilă - salteluțe îmbietoare matlasate cu bumbac, canapeluțe de catifea, covorașe din blană de leopard - sau tot felul de lucrșoare drăguțe - batistuțe de mătase, mănuși de bucătărie căptușite sau porțelanurile și argintăria pentru mesele festive - sau peisaje în miniatură - lacuri limpezi cristaline și gârle irlandeze inundate de cețuri. Mă obișnuisem atât de mult cu aceste imagini încât uitasem de-a binelea că sunt dotată cu un vagin. De câte ori rîmă culcam cu un bărbat, mi-l închipuiam penetrând într-un fular cu g^itură de 'nurcă, într-un trandafir roșu sau un vas chinezesc.

Apoi l-am întâlnit pe Bob. Bob era cel mai obișnuit om pe care îl întâlnisem vreodată. Era înalt și slab și șters; purta haine kaki. Nu îi plăcea mîncarea

condimentată și nu asculta Prodigy. Lenjeria sexy îl m lăsa rece. Vara stătea la umbră. Nu vorbea despre sentimentele ÎUL. Nu avea

probleme și sinici nu 11 frămînta nimic, și nici măcar nu era Lo orκ.N«eradeloc amuzam, sau * n Era

lipsit d«.«e și mereu dispomWL. Nuara carismatic. Conducea ceti Nu plăcea u

deosebit .Nici măcar nu l-aș fi rernarc at veodata a

ar fi cu,, mărunțișul pe care îl scăpase m pe magazii ide delicate. Dar când mi aat aapia G monedele? mâna lui a atins

o acctotd pe a întâmplat ceva. Și m-am culaat cu el. a i a av minunea. , . pra

Am aflat apoi că Bob era îndrăgosM de va gme. Er un conn^ur. îi plăceau la nebunie eons^ențr, guatu .

■ n „r dar mai des . felulîn care arară. Nu rezista dar-

m'r0SU i' I Prima dată când am făcut dragoste, mt-a nu se uita ia ele 1 rim spus c a trebuie neapar-ar să se uite la

_Aici sunt, am răs puns eu.

_Nu, nu tu, replică, la tine.

_Apri de lumina, a m spus eu.

Te rnându-mă că e vreun pervers, mă treceau pe

întuneric. Aprinse h*

Continuă:

_Gata. Sunt pregătit, pregătit să te văd. -

_Aici sunt, i-am făcut din mână, aid sunt.

E
V
E

Apoi încep să mă dezbrace.

|

L -Ce faci, Bob? l-am întrebat.
V
E -Trebuie să te văd, răspunse el.
E -Nu e nevoie, am spus. Dă-i înainte și bag-o!
N
5 -Trebuie să văd cum arăți, continuă.
L -Da' sunt sigură că ai mai văzut o canapea roșie
de
E piele până acum, am replicat.

Dar Bob a continuat. Și nici nu dădea semne să se oprească. Simțeam nevoia săîmi golesc măruntaiele și să mor.

-Ceea ce faci tu acum e foarte intim. Chiar nu vrei să terminăm o dată?

-Nu, îmi spuse. Este vorba de ceea ce ești tu. Trebuie să mă uit.

Mi-am ținut respirația. S-auitat și s-atotuitat. A găfâit, a zâmbit, s-a holbat, a gemut. Respira cu greutate și se schimbase la față. Nu mai arăta a om obișnuit. Părea o fiară frumoasă și hămesită.

-Ești atât de frumoasă, spuse. Ești elegantă și profundă și inocentă și sălbatică.

-Și zici că toate astea le-ai văzut acolo? am întrebat.

Ai fi zis că mi-a citit în palmă.

-Toateastea și multe altele. Multe altele...

A cam studiat aproape o oră, de parcă ar fi

descifrat o hartă, de parcă ar fi citit în lună, sau de
parcă ar fi privit o iubită în ochi, doar că el îmi
sfredelea vaginul cu privirea.

Pe lumină, îl vedeam cum mă tot admiră: era cu adevărat o
excitat, liniștit și euforic, încât și eu am devenit plină de
dorință și ațățată. Începusem să mă percep așa cum mă L
vedea el. Începusem să mă simt frumoasă și apetisantă – ca
un tablou de valoare sau ca o cascadă. Lui Bob nu îi era u
frică. Nu se îngrețșase. Începusem să mă umflu în pene,
să mă simt mândră. Începusem să îmi iubesc vaginul. Iar L
Bob se rătăcise acolo și eu îl însoțeam, în vaginul meu-și E
n e p ierduserăm urmele.

V
A
G
I
N
U
L
U
I

în 1993, plimbându-mă pe o stradă din Manhattan, am trecut pe lângă un chioșc de ziare unde am zărit, pe prima pagină a ziarului Newsday, o fotografie care m-a tulburat profund. Era o fotografie a unui grup de șase tinere care fuseseră recuperate dintr-un „lagăr de viol” din Bosnia. Chipurile lor lăsau să se întrevadă șocul și disperarea, dar cel mai tulburător era sentimentul că ceva dulce, ceva pur fusese iremediabil distrus în viața fiecăreia dintre ele. Continuu să citesc. În paginile ziarului am mai găsit o fotografie a aceleifemei, care se reîntorseseră de curând în brațele mamelor lor și acum stăteau în semicerc

într-o sală de sport pentru a fi immortalizate pe film. Era un grup mare și nici una dintre ele, mamă orifică, nu găsisese puterea să se uite la aparatul de fotografiat.

Am simțit atunci că trebuie să ajung acolo. Trebuia să le cunosc pe aceste femei. Grație sprijinului unui înger, Lauren Lloyd, am petrecut în 1994 două luni în Croația și Pakistan, purtând discuții cu refugiate bosniace. Le-am intervievat și am stat cu ele în lagăre, cafenele și centre pentru refugiați. De atunci, m-am întors de două ori în Bosnia.

Când m-am întors în New York după prima călătorie, eram revoltată peste măsură. Revoltată pentru că în inima Europei anului 1993, drept consecință a unei tactici de război, între 20 000 și 70 000 de femei au fost violate și nimeni nu ridică un deget pentru a opri nenorocirea. Mintea mea nu putea să înțeleagă. O prietenă m-a întrebat de ce eram uimită. Mi-a spus că peste 500 000 de femei erau violate anual în propria noastră țară și – cel puțin teoretic — nu eram în război.

Acest monolog este bazat pe povestea unei singure femei. mulțumesc aici pentru că m-a făcut părtașă la ea. Îi venerez puterea și spiritul, așa cum venerez fiecare femeie care a supraviețuit acestor atrocități înspăimântătoare din

fosta Iugoslavie. Acest monolog este dedicat femeilor din Bosnia.

!

VAGINUL MEU
ERA CĂTUNUL MEU

Vaginul meu era câmpuri verzi, dulce-rozalii cu
irizări lacustre, o vacă mugind soare-n asfințit prieten

&

drăgălaș mângâindu-mă tandru cu un pai cu mustăți
blonde.

*Simt ceva între picioare. Nu știu ce e. Nu știu
unde e. Nu pun mâna. Nu acum. Nu mai pun mâna. Nu
mai pun mâna de atunci.*

Vaginul meu era vorbăreț, nu mai prididea de
atâta flecăreală, trăncănea întruna, întruna încerca,
întruna spunea, așa... așa...

*De când mi s-a arătat în vis că acolo, înăuntru, e
cusut cil ață groasă, pescărească, un leș de animal. Și*

y *duhoarea de hoit nu mai iese. Iar gâtul lui tăiat
sângerează*

E *prin toate rochiile mele de vară.*

 Vaginul meu cânta cântece feciorelnice,
cântece din N tălângii e caprelor, cântecele câmpului
tomnatic nemuncit, Q
 cântece vaginale, cântece vaginale calde.

E *De când soldații au înfîpt în mine o pușcă lungă
și*

^R *groasă. Țeava rece, de oțel mi-a înțepenit bățile inimii.*

*Nu știu dacă or să a pese pe trăgaci sau or să o tot
împingă până în creierul care oricum a luat-o razna.
Șase dintre ei, doctori siniștri cu fețele acoperite de
măști negre, îngrămădesc sticle, în același loc. Și
bețe și o coadă de mătură.*

 Vaginul meu înota prin apele râului, ape
cristaline rostogolindu-se peste pietre arse de soare,
peste tot pietre de clitoris, una peste alta, strat peste
strat.

*De când am auzit sunetul pielii rupându-se cu
scrâșneli acre, de când am rămas în palmă cu o
bucată din vagin, din vaginul meu, cu o bucată de
labie; iar acum labia asta s-a desprins de tot.*

 Vaginul meu. Un izvoarăș sprintar și apos dintr-
un cătun. Vaginul meu e satul meu natal.

De când au făcut cu rândul timp de o săptămână, puțind a fecale și a carne afumată, și și-au vărsat sămânța infectă în mine. Am devenit un râu de otravă și puroi și au murit și recoltele și peștii.

Vaginul meu – izvorașul sprintar și apos din cătun.
L-au invadat. L-au trecut prin sabie și l-au pârlolit
prin foc.

Nu mai pun mâna.

Nu-lmai vizitez.

Acum trăiesc în alt loc.

Care nu știu unde e.

N
U
L
U

în Statele Unite, ultima referire la o amputare a clitorisului executată pentru a elimina obiceiul masturbării menționează anul 1948 – iar pacienta a fost o fetiță în vârstă de cinci ani.

The Woman's Encyclopedia of Myths and Secrets

VAGINALE

Între 80 și 100 de milioane de fete și tinere au fost victimele mutilării genitale. Anual, în țările – majoritatea africane – unde se practică acest obicei, cam două milioane de tinere se pot aștepta ca un cuțit – ori o lamă ori un ciob de sticlă – să le creșteze clitorisul sau să îl extirpe și să li se coase parțial sau chiar total labiile cu catgut sau gheare de animale.

Această operă este eufemistic numită „circumcizie”. Specialistul african Nahid Toubia explică limpede: în cazul unui bărbat procedura ar varia între amputarea în mare măsură a penisului și „îndepărtarea în

E
V
E

totalitate a acestuia,

a țesutului moale de la baza lui și a unei părți din sacul scrotal".

Consecințele pe termen scurt includ tetanos, septicemie, hemoragii, secționări ale uretrci, ale vezicii, ale pereților vaginali și ale sfincterului anal. Printre cele pe termen lung se numără: infecții uterine cronice, cicatrici imense care pot afecta pe viață mersul, apariția de fistule, prezența unor dureri și riscuri crescute la naștere, moarte prematură.

New York Times, 12 aprilie,
1996

VAGINUL MEU E FURIOS

^ Vaginul meu e . furios. Chiar așa. E furios, din cale-afară. Vaginul meu e furios și vrea să exteriorizeze verbal. Vrea să demaște toate porcăriile astea. Simte nevoia să vorbească cu tine. Vreau să spun, știi care e problema? O anată de indivizi care născocesc tot soiul de metode ca să-mi tortureze vaginul, vaginul meu iubitor, tandru și amăra'.... Își petrec zilele scornind, instrumente demente și idei răutăcioase care să-mi uzurpe fofoloanca. Teroriști rnisogini. . , ;

Toate porcăriile cu care ne tot înfundă ca să ne

igienizeze - cu care ne îndoapă pentru ca el să
dispară. Ei

-e,,

v bine, vaginul meu nu vrea să-și ia tăl păși ța. E furios și nu E se mișcă din loc. De exemplu, tampoanele – ce naiba mai E sunt și astea? U n dop de bumbac nenorocit pe care îl îndeși N în tine. De ce nu inventează o metodă ca să lubrificeze puțin S

L tamponul ăsta? În clipa în care vaginul 11 vede, intră în E stare de șoc. Aud: „Las-o baltă.” Se chircește. Trebuie să R îți iei vaginul pe departe, săîi descrii lucrurile, să pregătești calea. De aceea există preludiul. Trebuie să îmi convingi vaginul, săîl seduci, săîi câștigi încrederea. Și nu poți face asta cu un dop de bumbac nenorocit.

Nu mai îngrămădiți tot felul de lucruri în mine. Nu mă mai înfundați și nu mă mai curățați. Vaginul meu nu trebuie curățat. M iroase bine dej a. Nu a petale de trandafir. Nu încercați săîi împodobiți. Nu îi dați crezare individului când vă spune că miroase a petale de trandafiri, când trebuie să miroase a fofo. Astafacei: încearcă săîl toaleteze, săîl facă să miroase a spray de baie sau a grădină. Ce de-a arome: de flori, de ploaie, de fructe de pădure. Da’ eu nu vreau ca fofoloancamea să aibă miros de ploaie. Nu vreau să fie spălată bine-bine, ca și cum ai spăla un pește după ce îl termini de gătit. Eu vreau să *simt* gustul peștelui. Doar de aceea l-am comandat.

Ca să nu mai vorbim despre vizitele la ginecolog. Cine le-o fi inventat? Este imposibil să nu

existe o metodă de a îmbunătăți situația. Ce nevoie e de rochia aia înfioră-

toare de hârtie care îți zgârie sfârcurile și se boțește
 scortșos când te întinzi pe spate și te face să te simți
 ca o hârtie mototolită proaspăt aruncată? Ce nevoie e
 de mănușile de cauciuc? Și să nu uităm de luminile
 puternice sub care devii Nancy Drew luptând
 împotriva gravitației, de sprijinitoarele oțelite pentru
 picioare – de origine nazistă, fără îndoială –, de
 ciocul de rață- rece și urâcios – cu care te tot scurmă
 pe dinăuntru. Ce e cu toate astea? Vaginului meu i s-
 a acrit și e furios. Începe să se pregătească pentru
 defensivă cu multe luni înainte. Se baricadează, nu
 vrea să se „relaxeze”. Nu urâți replicaasta?
 „Relaxați-vă vaginul, relaxați-vă vaginul.” Cum adică?
 Vaginul meu nu e idiot. Eu să mă relaxez și tu săîmi
 bagi ciocu’ ăla de rață? Nici chiar așa.

De ce nu mă pot înveșmânta ăștia în ceva
 drăguț, din catifea de un purpuriu atrăgător, pentru
 ca apoi să mă lăfăi pe o salteluță de bumbac moale
 ca o pernă de pene, de ce nu măpot examina niște
 mănuși prietenoase, finuțe, albastrii sau roz, și de ce
 nu-mi pot atârnași eu picioarele pe niște pemuțe
 învelite în b lăniță? Încălziți ciocul de rață! Nu-mi
 forțați vaginul.

Dar nu, torturile nu se opresc aici: dop de
 bumbac nenorocit, cioc rece de rață, lenjerie tanga.
 Mai rău nici că se poate. Lenjerie tanga. Cine-a mai

M
O
N
O
L
O
G
U
R
I
L
E

V
A
G
I
N
U
L
U
I

adus-o pe lume? Se rotește tot timpul, se priponește în partea din spate a vaginului, pe scurt, altă pacoste.

Vaginul ar trebui să fie liber și lăsat; în voie, nu înhămat. De aceea chiloții-burtieră sunt atât de groaznici. Noi simțim nevoia sa ne' mișcăm și să ne întindem și să vorbim, să vorbim. Vaginele au nevoie de confort. Să facă și așa ceva, ceva care să le încânte. .Nu; nu, nu, 'exclus! Ăștia urăsc din răspuțeri să vadă că o femeie resimte plăcere, mai ales sexuală. Vreau să spun, confecționați o pereche de chiloți de bumbac moale cu vibrator încorporat. Femeile ar avea orgasme pretutindeni, orgasm, ia supermarket, orgasm la metrou: peste tot vagine extaziate, în orgasm; Dar chiar că nu ar putea îndura așa ceva. Nu ar suporta să vadă atâtea vagine pline de energie,' atâtea, refuzând să înghită porcării. . :

; ry:- v

Dacă vaginul meu ar putea vorbi despre el însuși, ați auzi exact același discurs pe care tocmai l-ați ascultat; ar vorbi despre alte vagine; ar picta alte vagine. < ;

Ar purta numai diamante Harry Winston: așa cum auziți, ar fi gol și împodobit în diamante. t

Vaginul meu a- moșit un copil imens. Credea că Vrea să facă septenul înnebunit după sex. Vrea să atingă profunzimea vreamă călărie. Escavil udăte profundime. Vrea Vtendrate. Vrea, schimbare multă libertate și sărăcie, sărăcie, sărăcie,

lichide fierbinți și atingeri adânci. Vrea ciocolată. Vrea să urle. Vrea să îi treacă furia. Vrea să aibă orgasm. Vrea să își dorească. Vrea. Vaginul meu, al meu vagin. Asta e ... vrea totul.

Pe parcursul ultimilor ani m-am implicat activ în relația cu femeile care nu au o casă, femei la care ne referim cu termenul de „femei fără adăpost” pentru a le putea include într-o categorie :ji a scăpa de grija lor. Am făcut totfelul de lucruri împreună, iar acestea mi-au devenit prietene.’ Conduc cercuri de recuperare pentru femei care au fost victime ale unui viol sau incest, care sunt dependente de droguri :ji alcool. Mergem împreună la film, luăm masa. Petrecem timp împreună.”De-a lungul ultimilor zece ani am intervievat sute de- femei :ji n-am întâlnit decât două care nu

suferiseră un incest pe când erau fete sau nu

fuseseră violate când erau tinere. Am formulat astfel teoria potrivit căreia-pentru majoritatea acestor femei „acasă” era un loc îngrozitor, de unde reușiseră să evadeze: în plus, adăposturile unde le întâlnisem erau primele lăcașuri unde multe dintre ele au găsit siguranță, protecție și confort, în compania altor femei.

Acest monolog este povestea unei femei, așa cum mi-a fost relatată. Am întâlnit-o acum cinci ani, într-un adăpost. Aș vrea să vă pot avertiza că este o poveste neobișnuită -brutală, paroxistică. Dar nu e. Defapt, nu e nici pe departe lafel de tulburătoare ca cele pe care le-am auzit ulterior. Bietele femei îndura violențe de natură sexuală greu de imaginat și care nu sunt reclamate autorităților. Din pricina apartenenței la categoria socială menționată, acestea nu au acces la nici o formă de tratament sau de recuperare. Abuzurile repetate le macină în cele din urmă respectul de sine și le împing în ghearele drogurilor, ale prostituției, ale virusului HIV și, în multe.

cazuri, ale morții. Dinfericire, povestirea defată are un alt deznodământ. Femeia aceasta a întâlnii o altă femeie în adăpost și s-au îndrăgostit. Grație iubirii lor, au reușit să iasă din rândurile acestui

sistem și trăiesc fericite împreună. Pentru ele am scris acest monolog, pentru puterea lor spirituală uimitoare, pentru femeile pe care nu le vedem, dar care se zbat în durere !ii au nevoie de noi.

PISIBICI CEA CAPABILĂ

[Femeie de culoare, accent sudic]

Amintire: decembrie 1965; aveam cinci ani

Mama răcnește, cu o voce amenințătoare și înfricoșătoare să nu mă mai scarpin la păsărică. Ma cuprinde groaza că m-am scărpinat atât de tare încât s-a _{ros}. Nu o mai ating, nici măcar la baie. Mi-e frică să nu mă umflu de apă și așa, plină până în gat, să nu explodez, îmi lipesc plasturi peste păsărică pentru a astupa gaura, dar se dezlipesc de la apă. Îmi imaginez cum ar fi să îndes acolo un căluș, un dop de cadă, ca să opresc lucrurile care vor să intre în mine. Dorm cu trei perechi de chiloți imprimați cu inimioare surâzânde pe sub

pantalonii de pijama. Aș vrea să mai pun mâna, dar nu îndrăznesc.

Amintire: aveam șapte ani

Edgar Montane care are zece ani. Se supără pe mine și mă pocnește cu toată puterea între picioare. Mă simt de parcă mi se destramă toată ființa interioară. Schiopătez până acasă. Ntc, nu pot să fac pipi. Mama mă întreabă ce am pățit la pășărică, și când îi spun pățania cu Edgar, țipă iar la mine și mă învață să nu mai las vreodată pe cineva să mă atingă acolo. Încerc să îi explic; of, mamă, dar nu m-a atins, m-a pocnit. '

Amintire: aveam nouă ani

Țopăi pe pat, sus-jos, și mă înfund cu pășărică în capatul patului. Țip ca din gară de șarpe, iar urletele ies direct din pliscul pășăricii mele. Sunt dusă la spital; mă cos acolo jos unde s-a despicat.

Amintire: aveam zece ani

Sunt acasă la tata; la etaj, el dă o petrecere. Toată lumea bea. Mă joc singurică la subsol și probez chiloțelul și sutienul de bumbac alb, nou-nouțe, pe care

mi le-a tăcut cadou prietena tatălui meu. Deodată, cel mai bun prieten al tatălui meu, o huidumă pe nume Alfred, se strecoară din spatele meu, îmi smulge chiloțelii nou-nouți și își înfige penisul gros, imens, în pășărica mea. Țip. Măzbat. Încerc să scap, dar am pătruns deja. Tatăl meu e acolo cu o pușcă. În mână și după un zgomet asurzitor și oribil totul e împrășcat cu sânge; și eu și Alfred suntem mânjiți cu îngrozitor de mult sânge. Sunt sigură că, în cele din urmă, pășărica mea se va desface de la locul ei. Alfred rămâne paralizat pe viață și mama nu vrea să îl mai vadă petata timp de șapte ani.

Amintire: aveam treisprezece ani

Păsanca mea . e un loc malefic, un spațiu cu durere, cu mizerie, cu lovituri, cu penetrări ilicite și cu sânge. E scena nenorocirilor. E o ■ zonă blestemată. Îmi imaginez că îmi trece printre picioare o autostradă și – mamă! – ce departe fug de locul ăsta.

Amintire: aveam șaisprezece ani ,

Avern în cartier o tipă superbă, de douăzeci și patru de ani, și o admir stamitor, mereu. tar-o zi m-a

E
V
E
invitat în mașina ei. Mă întreabă dacă îmi place să-i
săratpebrueți și

eu neg: nu-mi place. Apoi îmi spune c' weasaimj

ceva, se apleacă spre mine și mă sărută foarte ușor pe buze ș. după aceea - vai I - îmi bagă limba în gură. Mă întreabă aca vreau să mergem la ea acasă, după care mă sărută ■arași și mă îndeamnă să mă destind, să gust totul, să mă concentrez asupra limbii, îi cere voie mamei mele să petrec noaptea la ea acasă și mama acceptă, încântată că o asemenea femeie, frumoasăși de succes, este interesată de mine. Sunt speriată, dar nu-mi locui de nertbdare Apartamentu| d este fantastic. Domnește armonia. Totul în stilul anilor 70: mățanii, pememoi, lumini de atmosferă. M-am hotărât pe loc sa devin secretară, asemenea ei, atunci când urma sa cresc. Iș, toarnă o vodcă și mă întreabă ce aş vrea să beau. Ii cer ceea ce bea ea și îmi spune că nu crede că mamei i-ar plăcea ca eu să beau vodcă. îi răspund că probabil nu i-ar plăcea nici să știe că sânt femei, iardoamna cea frumoasă ■nu toama u n pahar. Apoi se schimbă într-un furou de satin ciocolattu. E fermecătoare. întotdeauna am crezut că lesbienelesunturâte. îi spun că arată minunațșiîmi întoarce complimentul. „Dar n-am pe mine decât sutien și chilot! bi de bumbac. Apoi ma îmbracă și pe mine, cu mișcări lente, într-un furou de satin. E de culoarea lavandei, ca primele zile afânate ale primăverii. Alcoolul mi s-a

urcat la capș, mă simt lipsită de inhibiții și gata de acțiune. Pe când mamtindea fără grabă în pat, am văzut cu coada ochiului că deasupra capului avea un tablou reprezentând o negresa despuiată cu niște codițe imense. îmi vine să termin numai așa, cât ne frecăm trupurile unul de altul. Apoi ne oferă totul, mie și păsăricii mele, despre care consideram că e urâcioasă, și mamă!... Sunt atât de înfierbântată, de sălbăticită, îmi spune: „Vaginul tău, neatins de vreun bărbat, miroase atât de frumos, de proaspăt, încât mi-aș dori să rămână așa pentru totdeauna”. îmi pierd mințile și apoi sună telefonul: fără îndoială, e mama. Sunt sigura că știe; ea știe tot cc fac. Gâfâi nebunește și în cerc să mă port ca și cum nu s-ar întâmpla nimic atunci când iau receptorul: „Ce-i cu tine? Ai alergat?” Și eu răspund: „Nu, mamă, făceam fitness”. Apoi îi spune secretarei apetisante să nu am de-a face cu băieții, iareao asigură: „Aveți încrcdrc în mine, văjurcă nu e picior de băiat pe-aici”. După aceea, doamna cea minunată mă învață totul despre păsărică mea. Mă pune să-mi dezmiard trupul în fața ei și mă învață diverse moduri de a-mi provoca plăcere. Știe o grămadăde lucruri. îmi spune că trebuie să știu să îmi asigur singură plăcerea astfel încât să nu depind de un bărbat. Dimineața, încep să mă îngrijorez că m-am masculinizat pentru că mă

E
V
E
sunt atât de îndrăgostită de ea. Râde, dar nu o voi mai
vedea niciodată. Mi-am dat
seama mai târziu că ea a fost mântuirea mea uimitoare,
neășteptată, neadaptată standardelor. Mi-a preschimbat
păsărica dintr-o Cenușăreasă zdrențăroasă într-o prințesă.

în timpul reprezentațiilor pe care le-am ținut în New York, am primit această scrisoare:

în calitate de președinte de onoare al Clubului Vulva, aş fi mai mult decât încântată dacă aţi accepta să deveniţi membră a acestuia.

Trebuie să ştiţi că atunci când Harriet Lerner a înfiinţat acest club – în urmă cu mai bine de douăzeci de ani – calitatea de membru era câştigată prin înţelegerea şi folosirea corectă a cuvântului *vulvă* şi prin capacitatea de

a

E
V
E

E
N
S
L
E
R

în rândul a

particular de sex
feminin.

Cu căldură,
Jane
Hirschman

CLUBUL VULVA

întotdeauna , am avut obsesia de a da,lucrurilor un nume. Dacă le puteam numi, îmi deveneau cunoscute. Dacă le puteam numi, le și puteam îmblânzi. Îmi puteau deveni prietene. , , M moxm c .m,

De exemplu, pe când eram copilă, aveam- o colecție impresionanta de broaște;, broaște împăiate, broaște,de porțelan, de plastic, broaște cu bec, broaște, țopăitoare cu baterii. Fiecare dintre ele purta un nume. Darînainte de a le boteza,, aveam- nevoie de,, un interval de timp, pentru-a le. cunoaște mai bine. Le , așezam pe pat și rnă uitam , la ele la lumina zilei, le plimbam cu mine în buzunarul de la

H2

hama. le strângeam în mânuțele asudate. Le recunoșteam după material, ^{miro}S, formă, mărime, după simțul umorului. Apoi căpătau un nume, adesea în cadrul unei ceremonii fastuoase. Le înconjuram cu celelalte surate broscuțe, le îmbrăcam în veșminte de sărbătoare le decoram cu sclipici și steluțe aurite, iar după ce le așezam ■n fața broscoiului-maestru-de-ceremonii, le dădeam numele.

Mai întâi, leșopteam numele râvnit la ureche, (*joplit*) „Tu ești, B roscuța Plăcințica.” Mă asiguram că broasca își accepta numele. Apoi îl rosteam cu voce tare ca să-l audă I celelalte tovarășe de orăcăială, unele dintre ele fiind în I așteptarea propriului botez. „Broscuța Plăcințica.” Apoi proaspătul nume era pus pe muzică și urmau cântări. (*se inventează o melodie*) „Broscuța Plăcințica, Broscuța I Plăcințica.” Se și dansa. I

~ Alintambroscuțeleșijucamrolulfiecăreiadintreele, pe rând, sărind ca o broască și orăcăind, ținând în mână sau în brațe - în funcție de mărime - broscuța proaspăt botezata. Era o ceremonie epuizantă, dar vitală. Ar fi fost foarte bine dacă m-aș fi mă^init la broaște, dar în curând am simțit nevoia de a numi toate lucrurile. Covoare, uși, trepte, scaune. Lanterna mease numea Ben, botezată fiind după educatorul de la grădiniță, care era întotdeauna prezent în activitatea mea.

în cele-din, urmă, , mi-am botezat și componentele trupului. Mâinile - Gladys. Păreau foarte importante și chiar de folos, ca și Gladys. Mi-am botezat umerii Shorty - pentru că erau puternici, și puțin războinici. Sâni se numeau Betty. Nu - erau chiar Veronica, dar nu erau nici mâți. „Colo jos” a fost cel mai dificil de botezat. Nu eraca și cum mi-aș fi botezat mâinile. Nu, era mult mai complicat. Era o fință vie, greu de, definit., Așa că a rămas nenumit și - pentm că era nenumit - era neîmblânzit, necunoscut.

Pe atunci Sara Stanley lucra la noi ca baby-sitter. Vorbea atât de ascutit încât rnă scăpam pe mine. , Pe, când făceam baie ,într-o seară, mi-a spus să mă -spăl bine la Bondăraș. Nu pot spune că mi-a plăcut numele ăsta. Mi-a luat ceva timp, până mi-am dat, seama lace se , referea. Dar era ceva în vocea ei... numele a prins. Da, da, asta e, Bondăraș.

Din nefericire, acest nume m-a însoțit până târziu, la maturitate. , În prima noastră noapte împreună, i-am spus celui cu care urma să rnă căsătoresc faptul că Bondărașul era puțin sfios, dar domic, și că, dacă ar fi avut răbdare, și-ar fi dezvăluit toate misterele. Cred că a fost puțin uimit la. început,

E
V
E dar grație firii lui,, a. intrat în jocul meu și chiar a
început să îi spună astfel mai târziu. „Bondărașul e
acolo? Vrea?” Eu însămi nu eram foarte împăcată cu
denumirea asta, iar ce. s-a întâmplat mai târziu nu a
mai uimit pe nimeni.

V într-o noapte, eram în focul pasiunii. El l-a
 invocat:

E -Haide, micuțul meu Bondăraș, dar acesta nu a E
 răspuns chemării.

N Ca și cum ar fi lipsit din peisaj.

L -Bondăraș, sunt eu, cel mai mare fan al tău!

R Nici O suflare. Nici o mișcare. Așa că am
 încercat eu.

 -Bondăraș, nu-mi face asta. Hai afară. Nici un
 sunet. Bondăraș era mort și îngropat. -Bondăraș!

 Au trecut zile, săptămâni, luni și n-a mai ieșit. M-
 a apucat disperarea.

 I-am povestit totul prietenei mele Teresa, care
 aderase la un grup feminist la modă. Am spus:

 - Bondaraș nu mai stă de vorbă cu mine, Teresa.
 Nu vrea să îmi răspundă.

 —Cine e bondăraș?

 -Bondăraș al meu!

 , -Despre ce vorbești? spuse ea pe o voce mai
 proftndă decât a mea. Te referi la vulva ta, draga mea?

 -Vulva? Ce anume e asta?

 -Este totul, mă lămuri. Este toată esența.

 Vulvă. Vulvă. Simțeam că lacătul se rupe.

Bondăraș era nepotrivit. Știusese asta tot timpul. Nu mi-l
 puteam închipui pe Bondăraș. Nu știusese nicicând cine
 sau ce era, și nici nu suna a nume de deschizătură sau
 buză. '

 în noaptea aceea am botezat-o amândoi - eu și
 soțul meu Randy. Așa cum Iaceam cu broaștele. Am
 îmbrăcat-o cu paiete și lenjerie atrăgătoare, am pus-
 o în fața trupului- capelă, am aprins lumânări. La
 început am șoptit „vulvă, vulvă”, ca să vedem dacă
 auzea. „Vulvă, vulvă, ești acolo?” Era atât de dulce și
 atât de ațâțător. „Vulvă, vulvă, ești reală?”

 Și am cmtat cântecul vulvei, care nu implica
 topăială, ci opinteli, și toate celelalte componente ale
 trupului erau aliniat - Betty și Gladys și Shorty - și
 erau foarte atente.

M
O
N
O
L
O
G
U
R
I
L
E

V
A
G
I
N
U
L
U
I

VAGINALE

În unele regiuni, se pare eli au pus - pașnic - capat tradiției mutilării genitale. În Guineea, de exemplu, Aja Tounkara DiaUo Fatimata, calaul-șef al capitalei, Conakry, era mereu admonestată de grupurile umanitare occidentale. Cu câțiva ani în urma, aceasta a mărturisit ca, de fapt, nu taiase pe nimeni. „Le pișcam puțin de clitoris încât sa țipe”, a spus, „și le bandajam sanatos ca sa mearga ca și cum ar fi avut dureri de nesuportat.”

Centerfor Reproductive Law and Policy

Ce miros are vaginul?--

De pământ.

De gunoi umed.

De zeitate.

De apă.

De dimineață timpurie.

De adâncime.

De turtă dulce.

De transpirație.

Depinde.

y	De muşchi.
E	De finţa mea.
	De nimic, mi s-a spus.
N	De ananas.
\$	De polen.
E	De Paloma Picasso.
R	De carne crudă şi muşchi.
	De scorţişoară şi cuişoare.
	De trandafiri.
	De pădure aromată şi pufoasă de iasomie, pădure nesfârşită.
	De licheni uzi.
	De acadea gustoasă.
	De Pacific de Sud.
	De corcitură între peşte şi floare de liliac.
	De piersică.
	De codri.
	Defructe-npârg.
	De ceai de căpşune şi kiwi.
	De peşte.
	De paradis.
	De oţet şi apă.
	De băutură dulce, fină.
	De brânză.
	De ocean.

De ceva sexy.

De burete.

De început.

M
O
N
O
L

U
R
I
L
E

V
A
G
I
N
U
L
U
I

Am cutreierat cu piesa aceasta în toată America (și mai nou, în toată lumea) timp de ani de zile. Vă ameninț că voi întocmi o hartă cu toate orașele care s-au arătat prietenoase vaginului. Acum sunt multe. Am avut și multe surprize; m-a surprins Oklahoma. Erau nebuni după vagine în Oklahoma. M-a surprins și Pittsburgh. Vaginele chiar sunt iubite în Pittsburgh. Am fost acolo de trei ori. Oriunde mă duc, sunt asediată de femei care vor să îmi povestească viețile, să facă propuneri, să dea soluții. Aceasta este partea mea favorită. Reușesc să aflu

*atâtea povești minunate. Care sunt spuse atât de
simplu, atât de*

frust. Mi se reamintește astfel mereu cât de minunate sunt E destinele femeilor, cât de profunde. Și mi se reamintește în

E ce izolare trăiesc acestea, și cât de asuprite sunt în izolarea

N lor. Pentru că puțini sunt cei care află despre suferința și

L deruta lor. Și câtă rușine le învelește. Și cât de vital este

E pentru femei să împărtășească altora povestea existenței

lor, cât de mult supraviețuirea noastră ca femeie depinde de acest dialog.

După spectacol, într-o seară, în New York, am auzit povestea unei tinere vietnameze care, atunci când avea cinci ani-proaspăt sosită în America, neștiind boabă de engleză – a nimerit într-un hidrant în timp ce se juca împreună cu cea mai bună prietenă a sa și și-a perforat vaginul. Nefiind în stare să comunice ceea ce i se întâmplase, ascuns sub pat chiloței îi însângerați. Mama ei i-a găsit și și-a imaginat că fiica sa fusese violată. Din moment ce fetița nu știa să numească „hidrantul”, nu a știut să le explice părinților ceea ce se petrecuse cu adevărat. Aceștia l-au acuzat pe fratele celei mai bune prietene de viol. Micuța a fost dusă în grabă la spital, și o mână de bărbați i-au examinat vaginul scâlcit și expus

tuturor privirilor. Apoi, pe drumul de întoarcere, fetița și-a dat seama că tatal ei nu o învrednicea nici măcar cu o privire. În ochii lui devenise o femeie folosită, trecută. Nu a mai privit-o niciodată cu adevărat.

Să. vă spun și povestea unei tinere extraordinare din Oklahoma, 'care s-a apropiat de mine împreună cu mama ei vitregă și mi-a povestit că se născuseforă vagin și că.. și-a dat seama de asta abia la vârsta de paisprezece ani.-. Se juca în compania unei prietene și, comparându-și organele genitale, și-a dat. seama. că.ale ei erau diferite, că ceva era nelalocul lui. Așa că s-a dus. la■■■ ginecolog însoțită de tatăl ei-părintele.de care- se.simțea mai apropiată – și acesta a descoperit faptul că natura o privase și de. vagin și de uter. ..Tatăl a fost distrus și făcea încercări disperate de a-și domoli lacrimile, ca să nu-și răneascăfiica. La întoarcere, într-o tentativă nobilă de a-și consola copila, el spuse: „Nu te îngrijora, micuța mea. Totul va fi minunat. Ba chiar extraordinar. O să-fi confecționăm de mână cea mai bună păsărică din America. Și când o să-ți întâlnești bărbatul, va ști că e privilegiat, că totul a fostfăcut special pentru el. „ Și așa s-a ales cu o păsărică nouă, și a trăit liniștită și fericită și, în momentul în care și-a adus părintele după două zile, legătura de dragoste

dintre ei m-a copleșit.

În altă seară, în Pittsburgh, o femeie foarte pătimasă m-a asaltat și mi-a spus că e absolut necesar să îmi vorbească. Insistența ei m-a convins și am sunat-o în seara în care am ajuns la New York. Mi-a spus că era masajo- terapeut și că trebuia să îmi vorbească despre textura vaginului. Textura era o chestiune vitală. „Nu i-ai perceput

textura , mi-aspus. mi-a descris-o cuatâtaminuțiozitate, atâta acuratețe senzorială, timp de o oră, încât atunci când a isprăvit am simțit nevoia să mă întind. În timpul conversației mi-a tot spus că vrea să îmi spună vaginului „așa cum vrea ea”. Pomenisem ceva negativ despre termenul ei preferat în timpul spectacolului și mi-a reproșat ca nu pricepusem deloc sensul cuvântului. Simțea nevoia mă ajute să reconceptualizez noțiunea. Mi-a mai vorbit mcăjumătate de oră despre cuvânt și, după ce a terminat, mă cucerise de partea ei. Am scris următorul monolog pentru ea A , . „»m,...

AȘA VREAU EU SA ÎMI NUMESC VAGINUL

Eu așa îi spun. Și vreau să restaurez sensul acestui cuvânt. Chiar îmi place. Hai, spuneți cu mine. P P, pi-pi. Ca-n picătură, pisi cuța, *picant*, *piston*?.. și apoi plele, ademenitoare? Pi înainte de z? Și apoi pizmă¹? Nu , nu . Să continuăm: Ah, ah...! Litere fierbinți îngrămădite ireproșabil una-ntr-alta pentru că se potrivesc de minune; mereu profunde, mereu rotunde, sau cu majuscule - z - zeama, zemos, zi-mi, zi, zbengui, zdreli, zeiță. *Piz-piz*: .mpuls electric pervers și zimțat. [sunet ascuțit, țipător] *piz* molatec, *piz-piz*, apoi acut și savuros - dădăcește-mă, dăscălește-mă, dăinui, da-mi.

Așa, așa, spune-mi așa!

AM ÎNTREBAT Î FETIȚĂ DE ȘASE ANI:

Daca vaginul tău ar trebui să se îmbrace, ce ar purta ?

Cizme roșii înalte și o șapcă inscripționată cu Metz, întoarsă cu cozorocul la spate.

Dacă arputea vorbi, ce ar spune?

Ar rosti cuvinte care încep cu T și V – „toartă” și „vioară” de exemplu.

Iți amintește de ceva vaginul tău ?

De o piersică foarte coaptă. Sau de un diamant pe care l-am găsit într-o comoară și îmi aparține.

Ce are special vaginul tău ?

E
V
E
isteț.

. ~
Știu că undeva în interior are un creieraș extrem de

E
N
S
L
E
R

*A ce miroase vaginul
tău? A fulgi de zăpadă.*

FEMEIA CĂREIA II PLĂCEA LA NEBUNIE SĂ OFERE VAGINELOR FERICIRE

Iubesc . vaginele. Și iubesc femeile. Nu le percep drept entități separate. Femeile mă plătesc bine ca să le domin, .să le ațâț, să le aduc în extaz. Dar nu am început așa. Nu, din contră: am început în avocatură. Dar pe când rnă apropiam de patruzeci de ani, rnă stăpânea obsesia de a dărui femeilor fericire. Atâtea femei neîmplinite ... Atâtea femei care nu găseau calea către fericirea lor sexuală... A început ca o ocupație oarecare, după care m-a absorbit în totalitate. Am devenit specialistă, ce mai . - expertă. Devenisem o artistă. Am început să percep onorarii pentru prestațiile

E mele. Legile fiscale păreau atât de plictisitoare și fără
V
E sens pe atunci.

E Mă îmbrăcam în ținute obscene atunci când
N trebuia să le domin pe femei — dantela, mătase și piele
S — și foloseam diverse instrumente: bice, cătușe,
L
E sfoară, vibratoare. Unde găseai așa ceva în legislația
R fiscală? Nu tu instrumente, nu tu emoții, ca să nu mai
spunem cât de tare uram costumele alea corporatiste
de culoare albastră, deși acum le port din când în când
în cadrul noii mele orientări profesionale și se
potrivesc destul de bine. Contextul face totul. În
legislația corporațională nu întâlneai nici instrumente
și nici diverse ținute. Și nici udeală. Nu te puteai
bucura de un preludiu misterios, obscur. Nici urmă de
sfârcuri excitate. Nu găseai nici buze și nici limbi
gustoase, dar mai ales, n-ai fi găsit gemete. Mă rog, nu
de genul celor despre care vorbesc eu. Acuma înțeleg
eu că asta era esența; gemetele au fost cele care m-au
sedus și m-au înrobit ocupației ăsteia de a face femeile
fericite. Eram mică și, când vedeam în filme două
femei făcând dragoste, scoțând gemete de plăcere
supremă, mă bufnea râsul. Apoi deveneam isterică. Nu-
mi venea să cred că asemenea sunete intense,
necontrolate, scandaloase puteau ieși din gura unei
femei.

Tânjeam să gem. Am făcut repetiție în fața

oglinzii și m-am înregistrat pe o casetă: am gemut pe
diverse tonuri și note, cu inflexiuni de primadonă
uneori, alteori mai

M
O
N
O
L
O
G
U
R
I
LE

VA
GI
N
U
L
U
I

rezervat, mai înfrânat. Dar când mă ascultam, se vedea că totul era fals. Și chiar *era* fals. Pentru că nu era izvorât din nimic sexual, ci numai din dorința mea de a imita un comportament sexual.

Odată, când aveam zece ani, trebuia neapărat să fac pipi. Eram în excursie. Cam după o oră m-am ușurat într-o benzinărie împruțită, dar a fost atât de minunat, încât am gemut. Gemeam în timp ce mă ușuram. Nu-mi venea să cred ce mi se întâmpla: eu gemeam într-o benzinărie Texaco undeva în inima Louisianei. Atunci am înțeles că gemetele țin de a nu obține pe loc ceea ce îți dorești, de amânare. Mi-am dat seama că gemetele sunt mai plăcute atunci când te iau pe tine însăși prin surprindere; izbucnesc din zona aceea misterioasă, necunoscută a ființei tale, care vorbește propria ei limbă. Am înțeles că gemetele sunt acea limbă.

Așa că am dat drumul la gemete. Majoritatea bărbaților deveneau neliniștiți. Adevărul e că îi speriam de moarte. Făceam atâta zgomot de nu se mai puteau concentra asupra a ceea ce trebuiau să facă. Adio concentrare. Și apoi adio erecție. Nu puteam face dragoste în casele oamenilor. Pereții erau prea subțiri. În bloc mă cunoștea toată lumea și eram privită disprețuitor de cei cu care urcam în lift. Bărbații credeau că exagerez; unii îmi strigau că sunt nebună.

*Am început să nu mai gem după pofta inimii.
Am devenit mai pașnică și mai politicoasă. Îmi
înfundam*

sunetele într-o pernă. Am învățat să îmi rețin geamătul, ca pe un strănut. Au urmat dureri de cap și tulburări generate de stres. Aproape că pierdusem orice speranță atunci când am descoperit femeia. Când am descoperit că majoritatea femeilor adorau să mă audă gemând; mai mult – și mai important – am descoperit cât de tare mă excita să le aud pe ele gemând, să le produc atâta plăcere încât să geamă. A devenit un fel de pasiune.

Să descopăr cheia, să descui graiul vaginului, să eliberez această voce, acest cântec sălbatic.

Am făcut dragoste cu femei tăcute și le-am găsit acest loc din interiorul lor și au fost șocate de propriile gemete. Am făcut dragoste cu femei care deja gemeau și au descoperit că pot geme și mai profund, și mai tare. Am devenit obsedată. Tânjeam să le fac pe femei să geamă, și mă simțeam ca un dirijor, ca un solist vocal.

Era un fel de operație, de știință delicată, menită a identifica tempo-ul, locația exactă sau sălașul gemetelor. Așa l-am botezat eu.

Uneori îl găseam peste blugii unei femei. Alteori mă strecuram pe neștiute, anihilam fără zgomot alarmele din jur și mă insinuiam înăuntru. Alteori foloseam forța, dar nu ma refer la violență, ci la dominare, la genul de forță care poate fi definit cum

urmează: „Te voi duce undeva; nu te speria, relaxează-teși savurează momentul”. Uneori totul se petrecea foarte lumeste. Obțineam geamătul chiar înainte ca lucrurile să fi început, când mâneam salată sau pui, așa, total convențional, cu degetele, pur și simplu, în bucătărie, totul aseasonat cu aceto balsamico. Uneori foloseam instrumente – ador instrumentele –, alteori determinam femeia să își găsească propriul geamăt în fața mea. Așteptam, prelungeam totul până când se declanșa. Nu rnă lăsam păcălită de pseudo-gemete, mai evidente. Nu, nu, nu: o forțam până când dădea glas geamătului autentic.

Există un geamăt clitoridian (un sunet moale, emis din gură), un geamăt vaginal (un sunet profund, din gât) și un geamăt clitoridiano-vaginal, adică o combinație dintre cele două. Și apoi, mai există: pre-geamăt (o părere de sunet), aproximativo-geamăt (un sunet circular), geamătul „așa, acolo!” (un sunet profund, bine articulat), geamătul elegant (un sunet sofisticat, care aduce cu un hohot de râs), geamătul Grace Slick (ca un acord de muzică rock), geamătul WASP (tăcere), geamătul semireligios (un sunet musulman foarte armonios), geamătul de vârf de munte (ca la yodlere), geamătul de sugar (un gângurit), geamătul cățlesc (un sunet gMâitor), geamătul sudic (cu accent sudic – „ab, da!”), geamătul

militant bisexual dezinhibat (un sunet agresiv, profund, tunător), geamătul mitralieră, geamătul maestrului Zen torturat (un sunet pieziș, înfometat), geamătul de divă(pe tonuri ascuțite, ca la operă), geamătul

orgasmului „deget-scrântit” și, în cele din urmă,
geamătul triplului orgasm surpriză.

E
N
S
L
E
R

După ce am terminat de scris monologul precedent i l-am citit femeii pe al cărei interviu îl construisem. Nu a simțit că ar avea vreo legătură cu ea. l-a plăcut, luați aminte, dar nu se regăsea în el. Simțea mai degrabă că, oarecum, evitasem să vorbesc despre vagine, că încă le obiectivam într-o anume măsură. Chiar și gemetele erau o modalitate de a obiectiva vaginul, de a-l separa de restul lui, de restul femeii. Lesbiennele percep vaginele într-o cu totul altă manieră. Pe care nu o înțelesesem încă.

Așa că i-am mai luat un interviu.

-Ca lesbiană, spuse, îți cer să începi dintr-un loc în care lesbianismul este punctul central, neîncadrat într-un context heterosexual. De exemplu, eu nu tânjeam după femei pentru eram scârbită de bărbați. Ei nici măcar nu făceau parte din ecuație.

Trebuie să vorbești despre a pătrunde în vagine. Altfel nu poți vorbi despre două femei care fac sex.

Să zicem, continuă ea, că fac sex cu ofemeie. Ea e în mine. Și eu sunt în mine. Mi-o trag și eu și mi-o trage și ea. Mă pătrund patru degete: două ale mele,

două el ei.

Nu cred că voisem să vorbesc despre sex. Dar stau să mă gândesc, cum poți vorbi despre vagine tară să le descrii în acțiune? Mă neliniștește factorul excitant și faptul că piesa asta ar putea deveni exploatatoare. Oare vorbesc despre vagine pentru a-i atâta pe oameni? Și dacă da, asta e rău?

-Fiind lesbiene, spuse, noi cunoaștem vaginele. Le atingem. Le lingem. Ne jucăm cu ele. Le tachinăm. Ne dăm seama când clitorisul este excitat. Pentru că le cunoaștem și pe ale noastre.

Imi dau seama că rână cuprinde stânjeneala ascullind-o. Și motivele se învălmășesc: nervozitate, frică, dragostea ei pentru vagine și dexteritatea în relația cu ele și detașarea mea, groaza de a spune toate acestea în fața voastră, a publicului meu.

-îmi place să măjocpe buza vaginului, afirmă ea, cu degetele -de la mâini și de la picioare -, cu încheieturile, ■ cu limba. îmi place să intru încet; continuu cu blândețe și apoi îmi înfig trei degete înăuntru.

Mai sunt și alte cavități, alte spații goale ce pot fi umplute: gura, de exemplu. Dacă tot am o mână liberă 'ii bag degete în gură, îi bag degete în vag în, și acționează toate acolo unde trebuie; îmi sugerează degetele și cu gura și cu vaginul. Ambele sug, ambele sunt ude.

îmi dau seama că nu știu ce se cuvine. Nici măcar nu știu ce înseamnă acest cuvânt. Cine decide.

Aflu

..^ordinar de multe din ceea ce îmi spune: despre ea, despre mine.

~Apoi mă îndrept înspre propriul meu vagin uapuseea. Ea poate să mă pătrundă. Eu pot să îmi savurez propria excitare setnoasă. pot să ti las degetele să alunece mine, în gura mea. nici nu mai contează. li seotmaM din vaginul meu. Il fre genunchiul a o fac.sa simtă. Alunec cu vaginul lipi, de piciorul ei. pă,,a când nimeresc cufata între pernele sa le.

Oare dacă vorbești despre vaginele destramimisterul, sau este vorba despre un alt mit
Limba mea se mișcă pe clitorisul ei. luând locul degetelor. Îmi bag gura în vaginul ei.

Pronunțarea acestor cuvinte pare perversă, perloasă, prea directă, prea la suMear, obraamcă, ^erntear intensă, vie.

-Limba mea se mișcă pe clitorisul ei luând locul degetelor. îmi bag gura în fagnul ei.

Să iubim femeile, să ne iubim vaginele, sa m le cunoaștem, să le atingem și să fim amK^e cu eee a ce suntem și cu ceea ce avem nevoie. Să ne satisfacem pe nor înșine, să ne învățăm amănunț să ne satisfacă, să știe cum să fie prezenți în vaginele noastre; să orbim despre gura

mare, să dam glas foamar și durerii, nîn^am ș-^stam

lor de spirit, să le expunem la lumină încât să nu poată fi siluite pe întuneric fără ca cineva să fie tras la răspundere: astfel, centrul, punctul, motorul, visul nostru nu va mai fi vreodată smuls de la locul lui, mutilat, amortit, distrus, invizibil sau copleșit de rușine.

-Trebuie să vorbești despre cum e să j_{ntrj} ?_{n va}g_{jne} spuse ea.

-Haide, spun eu, intră.

..... *Jucasem deja piesa asta depeste dol ani cândmi-am dat brusc seama că nu inclusesem nimic despre naștere. Ce omisiune bizară... Deși un jurnalist căruia i-am mărturisit de curând chestia asta m-a întrebat: „Și care e legătura?” Acum aproximativ douăzeci și unu de ani am înfiat un băiat, Dylan, cam de aceeași vârstă cu mine. Anul trecut, soția lui, Shiva, a adus pe lume un copil. Mi-au cerutsă asist la naștere. Nu cred că am înțeles cu adevărat vaginele – în ciuda tentativelor mele — până în acel moment. Dacă până atunci mă fascinau, de când s-a născut nepoata mea, Colette, le venerez cu mare pioșenie.*

AM FOST ACOLO, ÎN CAMERĂ

Pentru Shiva

Eram acolo când vaginul ei s-a căscat.

Eram cu toții acolo: mama și bărbatul ei și eu,
și asistenta ucraineană ce scotocea și tot foia
în vaginul ei, cu mâna-ntreagă – înmănușată în
cauciuc -

și ne vorbea ca și cum nu se întâmpla nimic -
de parcă ar fi învârtit un robinet sub presiune.

Eram acolo în cameră când din cauza
contractiilor se țâra pe coate și pe genunchi,
când gemete bizare îi țâșneau din toți porii

y și mai eram acolo și în momentul în care
E a țipat dintr-o dată
E sălbatic, bătând aerul încărcat, cu brațele.

N
5
L Eram acolo când vaginul ei s-a preschimbat
E dintr-o gaură sfioasă a sexualității
 într-o săpătură arheologică, o amforă sacră, un
 canal venețian, un puț adânc ce ascundea
 înțepenit în el un copilăș ce-și aștepta salvarea.

I-am văzut culorile vaginului. își lăsau una
 alteia locul.

Albastru vinețiu
roșu beșicat – ca într-o roșie roz cenușiu, și
negru;
am văzut sângele brobonit pe margini ca
sudoarea, am văzut 1 ichidul galben-alburiu,
rahatul, cheagurile iar ea împingând din toate
puterii e, împingând din ce în ce mai tare,
i-am văzut copilului capul prin gaură, smocuri
de păr negru, am văzut totul în spatele osului –
o amintire rotundă și puternică, pe când
asistenta ucraineancă nu contenea să mestece
cu mâna ei cleioasă.

Eram acolo când fiecare dintre noi, și eu și mama

ei,

N

o țineam de câte un picior și încercam să i le
desfacem

împingând

O

cu toată puterea împotriva împingerii ei,

G

U

încercând să spună „nu, nu, nu, doi, trei”

T

spunându-i să se concentreze, și mai mult.

L

În acel moment ne-am uitat în ea.

E

Nu ne puteam lua ochii din acel loc.

V

A

G

Uităm de vagin, cu toții,

I

căci ce altceva ar putea explica lipsa noastră de uimire,
lipsa noastră de evlavie.

L

U

I

Eram acolo când doctorul

a împins înăuntru depărtătoare și tot acolo eram când
vaginul ei a devenit gură imensă

de soprană cântând cu toată vigoarea ei;

mai întâi căpușorul, apoi un braț zbatându-se gri, și apoi
trupușorul

înotând cu repeziciune înspre noi, înotând cu repeziciune
înspre brațele noastre înlăcrimate.

y Eram acolo și mai târziu când m-ani întors pe
călcâie

E și i-am văzut vaginul.

E Am încremenit și m-am holbat
N *

N la vaginul ei dezgolit, impudic,

S mutilat, umflat și sfâșiat,

E din care sângele curgea peste mâinile
doctorului

R care o cosea calm, în locul acela.

Am încremenit și încă mă holbam, când vaginul
ei a devenit

Neîntârziat o inimă mare, roșie, pulsândă.

Inima e capabilă de sacrificiu.

Dar și vaginul e capabil de sacrificiu.

Ini ma poate ierta și îndrepta.

Iși poate schimba forma ca să ne lase să
pătrundem în ea.

Se poate lărgi ca să ne permită să ieșim.

La fel și vaginul.

Poate suferi pentru noi, se poate extinde pentru
noi, poate muri pentru noi

și ne poate aduce sângerând neconținut în
lumea asta oribilă,

în lumea asta extraordinară.

La fel și vaginul.

Eram acolo în cameră.

Îmi amintesc.

DESPRE ZIUA V ȘI INIȚIATIVA COLEGIILOR

DeKorenObel, director, Inițiativa colegiilor

Nu eu m-am dus la Ziua V. Pur și simplu a dat peste mine.

Eram deja în consiliul director al site-ului Feminist.com de peste un an când m-am dus la o întâlnire la care fusese invitată Eve Ensler, la inițiativa lui Kathy Najimy. Kathy considera că unele dintre scopurile noastre de la Feminist.com se identificau cu cel al lui Eve, de a pune capăt violenței îndreptate împotriva femeilor. Și avea dreptate: până la sfârșitul întâlnirii se născuse deja Ziua V.

Comitetul de binefacere al Zilei V se compunea din femei pe care le invitaserăm să ni se alăture, ele

atrăgând la

I rândul lor pe altele și tot așa. Primul nostru proiect a fost

^U Ziua V 1998, eveniment care urma să lanseze mișcarea

A. . *

Ziua V și primul dintr-un șir de manifestări cu scopul de a

- strânge bani și de a trezi conștiința publică asupra V

întreruperii violenței împotriva femeilor. Ziua V 1998 a fost un spectacol de binefacere care adunase nenumărate vedete cu piesa *Monologurile vaginului* a lui Eve Ensler, la Teatrul HammersteinBallroomdin New York. Biletele se epuizaseră, dar afară, în stradă, sute de oameni încercau să intre. Toată lumea ar fi dorit să participe la Ziua V, evenimentul de pionierat care avea să schimbe pentru totdeauna semnificația zilei de Sf. Valentin.

În ceea ce mă privește, tonul îl dăduse Glenn Close în timpul repetițiilor din ziua premergătoare spectacolului. Eram la ghișeul de bilete când am auzit-o cerându-i lui Eve ajutorul pentru a putea interpreta adecvat subtilitățile din monologul care o caracteriza pe aceasta din urmă. Mi-am dat seama fără urmă de îndoială de cât de dedicați proiectului Ziua V 1998 erau participanții și de cât de bine înțeleseseră importanța mesajului. Monologurilor și a mișcării Ziua V. Publicul era la fel de conștient. Bărbați și femei, studenți și oameni de afaceri, m^e și activiști din domeniul dramaturgiei – râzând, plângând, aclamând, j păstrând tăcerea și suspinând – au primit spectacolul cu j brațe, inimi și minți deschise. Pe când Glenn Close ajunsese

Ș

*la punctul culminant din „Așa vreau eu să îmi numesc vagi nul”, provocase o asemenea frenezie în rândul u
A publicului încât atunci când le-a solicitat un răspuns, nu s-*

/ au putut abține să nu îl dea.

*j în ciuda împotrivirii unor potențiali sponsori față de y
i Ziua V 1998 - dintr-un anume motiv, mulți oameni nu se simt*

în largul lor atunci când aud cuvântul vagin - evenimentul a fost un succes imens atât de critică, dar și financiar. New York Times, care inițial a refuzat să publice un anunț pentru eveniment, considerând că sloganul prea spunea lucrurilor pe nume, a acceptat în cele din urmă o variantă modificată și a sfârșit prin a considera manifestarea drept „cel mai fierbinte loc din oraș.”

Comitetul de binefacere a trebuit să dea dovadă de mult agajament și să depună multe eforturi pentru ca Ziua V să se transforme în succesul de care a avut parte. Responsabilitățile noastre au crescut spectaculos, pe măsură ce se măreau și pretențiile cărora trebuia să le facem față. Eu am început de jos, fiind doar un voluntar de rând, ca apoi să devin secretar al comitetului și apoi, până ■ la ora ridicării cortinei, am devenit producător asociat. Pe parcursul anului în care am lucrat pentru reușita evenimentului, nu rareori m-am întrebat de ce făceam atâtea pentru Ziua V, o organizație care milita pentru oprirea violenței împotriva femeilor - deși știam cât de importantă era cauza pentru care lucram.

^z La urma urmelor, nu fusesem niciodată o victimă. Cu toate

I

U acestea, veneam acasă zilnic de la munca mea cronofagă & și petreceam între trei și zeceorepezi răspunzând mesajelor • electronice, elaborând și trimițând scrisori și alte documente, V concepând planuri și invitații, și multe alte asemenea. Eram *permanent* obosită, dar, cu toate acestea, eram extrem de fericită și de plină de inspirație. Pluteam pe tot parcursul zilei și eram foarte motivată.

În ziua cea mare, am stat în public, împreună cu prietenii și familia, cu mama alături. La sfârșitul spectacolului, Eve a ieșit pe scenă și le-a cerut să se ridice celor care erau sau cunoșteau victime ale violenței. M-am ridicat. S-a ridicat și mama. Aproape toată lumea era în picioare. Atunci am înțeles de ce era nevoie de Ziua V.

Câteva săptămâni mai târziu, Comitetul de binefacere al Zilei V s-a reunit pentru a se bucura de laurii victoriei binemeritate și pentru a discuta despre ceea ce trebuia făcut mai bine cu următoarea ocazie. Pentru prima oară după un an, nu aveam un eveniment iminent asupra căruia să ne concentrăm energiile. Pentru prima oară după un an, am auzit femeile pe care le știam a fi puternice, inteligente, creative și independente – și pe care de altfel credeam că le

cunosc foarte bine – povestind despre ce rol jucase
violența în viața lor, într-o manieră care m-a uimit.
Acestea acționaseră total altruist, astfel încât, pe
parcursul unui an de întâlniri interminabile, nu și-au
permis să atragă atenția ^z asupra lor și să ne
îndepărtăm astfel de la scopul nostru. Când în sfârșit
venise momentul oportun să vorbească, ^A ne-au
împărtășit niște povești atât de înfricoșătoare încât nu
le-aș fi dat crezare dacă nu le-aș fi auzit cu urechile
proprii.

Când am plecat de la acea întâlnire, îmi simțeam
fința amorțită, dar înțelesesem iarăși de ce era nevoie de
Ziua V. Mi-am dat seama că mulți dintre oamenii pe care îi
cunoșteam și pe care urma să îi cunosc aveau povești ale
unor experiențe asemănătoare cu cele pe care le auzisem în
acea seară. Am luat hotărârea fermă de a elimina cauzele și
sursele violenței împotriva femeilor, de a împiedica efectele
ei devastatoare.

Și deoarece primul pas în eradicarea unei plăgi a
societății este a-i face pe oameni conștienți de ea, Comitetul
de binefacere al Zilei V a luat hotărârea că scopul pentru
anul 1999 urma să fie acela de a ne face cunoscut mesajul
la nivel local. Astfel ne-a venit ideea implicării colegiilor.
Urma să invităm colegii și universități din toată țara să pună
în scenă spectacole *cu Monologările vaginului* în ziua de Sf.

Valentin, ale căror încasări să fie folosite de către organizațiile care se ocupau de oprirea violenței împotriva femeilor. M-am oferit să coordonez proiectul.

Îmi pusesem mari speranțe în inițiativa colegiilor, deși nu știam nici la ce să mă aștept, nici cum vafi întâmpinat și

cu atât mai puțin ce rezultate va genera acest proiect. Am, început prin a căuta colegii și universități americane pe internet. Petreceam ore nesfârșite – în fiecare zi – trimițând scrisori departamentelor de studii feministe , de teatru , profesorilor, organizațiilor studențești, responsabililor cu sănătatea, atelierelor studențești de dramaturgie, tuturor celor care consideram că îmi puteau citi și răspunde la scrisori – în fine, fiecărei școli depe nenumăratele liste pe care le a veam. Până când imaginile și literele de pe ecranul calculatorului dansau în ceață. Răspunsurile pe care le primeam – dacă le primeam – variau între curiozitate, suspiciune, ostilitate și entuziasm. Unii aflaseră de Monolo- gurile vaginului, deși pe atunci titlul nu era așa de cunoscut ca astăzi. Multora, Inițiativa colegiilor le trezise interesul, dar nu le venea să creadă că totul era pe față și că nu- implica nici un cost sau cine știe ce planuri ascunse.

Pe măsură ce lucrurile începuseră să prindă contur, oamenii mei de legătură mă infomau în legătură cu progresele înregistrate. Uneori erau îngrijorați de numărul mic de persoane care venea la preselectii, de dificultatea de a-i detennina pe oameni să se implice, și de critica și de bețele în roate din partea celor care nu vedeau în mci un fel meritul acestui proiect și care se puneau de-a curmezișul. De

multe ori, cereau să se retragă. din Inițiativă -pentru că întâmpinau prea multă rezistență din partea școlilor la care activau,

pentru că nu considerau că au destule resurse pentru a atinge viziunea pe care o construiseră în mințile lor sau pentru că își dădeau seama că nu mai puteau face față și responsabilităților pe care le aveau de îndeplinit în mod normal. În aceste condiții reveneam la 1 inia de plecare, doar că acum aveam mult mai puțin timp pentru a găsi înlocuitori. Uneori reușeam să îi conving pe dezertori să continue. Așa s-a întâmplat și cu cei din propria ogradă, Universitatea Corneli: au perseverat, au participat doi ani consecutiv și au avut parte de succese notabile și de experiențe foarte plăcute. Asemenea lor, cei care au mers până la capăt îmi scriau extaziați despre sponsori care se implicau, despre articole favorabile în presă și despre fericirea și puterea plene pe care le simțeau fiind pioni ai comunității Ziua V; nu uitau să menționeze și uimirea pe care o trăiau văzând că sunt în stare să ducă la bun sfârșit un proiect de o asemenea anvergură.

În cele din urmă, scrisorile trimise de mine, site-ul Web al Zilei V și știrile circulând din gud în gură au făcut ca la Inițiativa colegiilor Ziua V 1999 să participe mai mult de 56 de școli din Statele Unite și Canada. Această cifră m-a dezamăgit mai întm, dar mai apoi mi-am dat seama cât de important era faptul că aceste școli chiar participau. Mai mult, mi-am dat seama de câtă dedicare dăduseră dovadă cei din spatele proiectului și am început să consider Inițiativa

colegiilor o realizare monumentală pentru planul de U
ansamblu al Zilei V. Presa a consacrat pagini întregi A
activității noastre și în acest fel mai mult de 20 000 de ⁸
oameni din America de Nord au înțeles ce însemna Ziua V V și
Monologurile vaginului. În săptămâna de după Sf.

Valentin am primit nenumărate solicitări din partea
oamenilor mei de legătură pentru a afla când puteau
începe să lucreze asupra următorului program anual:

*Am aflat despre Ziua Vacuum o lună în urma, dar am
reușit să punem pe picioare spectacolul în acest interval,
oricât de scurt ar părea. Departamentul nostru de teatru
nu a fost interesat de participare, așa că am recrutat pe
toți cei care s-au arătat disponibili să urce pe scenă –
profesori, câteva femei din comunitatea locală, absolvenți
ai cursurilor de sculptură sau de cursuri de studii
feministe, studenți la studii juridice. Trebuie să
menționez faptul că le venerez de-a dreptul pe
aceste femei. Toate au avut o contribuție minunată. Am și
râs și am și plâns, iar când le ascultam pe unele dintre
ele, mi se făcea pielea de găină. Publicul a numărat
aproape 200 de oameni și top au fost vrăjiți. Nu știam la
ce să mă aștept din partea lor, dar după spectacol toți îmi
spuneau că arfi trebuit să aducă și pe cutare și pe cutare,
că mesajul acesta ar fi trebuit să ajungă fa urechile
multora.*

&

Nici măcar nu găsesc cuvintele potrivite. Deja am Ț fost bombardați cu nenumărate reacții pozitive. Audiența

U

A

a fost destul de diversificată, dar cu toții au fost foarte receptivi și de un real ajutor, încât atmosfera a fost minunată: și sunt tristă pentru că totul a luat sfârșit! De-abia așteptăm y să vină anul viitor. Cred că va trebui să dorm aproape o săptămână, dar sunt gata să iau totul de la capăt. Karen, dă startul!

Michele, Illinois, Facultatea de Studii
juridice, 19 februarie 1999

Ne-am dat seama că Inițiativa colegiilor trebuia să continue și anul următor. Așa că s-a și întâmplat. Trei aspecte au făcut diferența dintre Inițiativa colegiilor din 2000 și anul precedent: sponsorii, Atelierul de construire a încrederii și efectul.

După ce a sponsorizat o manifestare de mică amploare, dar foarte penetrantă, în 1999 - baza numărului din februarie - revista *Self* a decis să sponsorizeze *în totalitate* Inițiativa din 2000. Planned Parenthood Federation of America s-a îmbarcat alături de noi pentru a sponsoriza evenimentul special al manifestării din acel an: Atelierul de construire a încrederii. Pe 6 noiembrie 1999, studenți din o sută de școli participante au venit la New York pentru a lua parte la un atelier special condus de Eve. Ea le-a

Z explicat cum să pună în scenă *Monologările vaginului* în U școlile de unde veneau și apoi au mers să vadă propria ei A

punere în scenă la Teatrul Westside. Studenții și-au petrecut • sfârșitul de săptămână participând la evenimente legate de y Ziua V și cultivând relații de prietenie între ei. Drept reacție

la evenimentele locale legate de Ziua V, mulți dintre cei care fuseseră la New York au subliniat faptul că Atelierul de construire aîncrederii a constituit una dintre experiențele favorite ale Inițiativei colegiilor.

Dacă la Inițiativa colegiilor din 1999 contribuiseră studenți din Statele Unite și Canada, unii dintre participanții din 2000 veneau din diferite colțuri ale lumii, dovedind astfel extinderea proiectului. Ni s-au alăturat 150 de școli, de la Universitatea de Stat din San Francisco și Colegiul de Arte Cornish din statul Washington la Universitatea Oxford din Marea Britanie și Schiller din Germania. Judecând după cifrele trimise de facultățile participante, se estimează că la Inițiativa colegiilor Ziua V din 2000 au participat 65 000 de oameni și că - prin intermediul evenimentelor și publicității colaterale din mass-media- peste 15 milioane de oameni de pe glob s-au familiarizat cu *Monologurile vaginului* și cu Ziua V.

Dacă cifrele din Inițiativa Colegiilor sunt

adunate cu cele reprezentând persoanele care au sărbătorit Ziua V prin spectacole peste tot în lume, numărul total de

oameni care au făcut cunoștință cu Ziua V este de-a dreptul ȧ inimaginabil.

U

A

Iniȧiativa colegiilor a mai cerut o reprezentaȧie, aș a că voi regiza și în 2001.

•

Dacă majoritatea voluntarilor care vor să coordoneze y această iniȧiativă sunt femeii, se mai oferă și bărbaȧi, profesori și regizori care lucrează în universități. Unii dintre ei au vederi feministe, iar alȧii sunt indivizi normali care nu au mai luptat în trecut pentru o cauză. Din diverse motive, toȧi înȧeleg că merită să aducă *Monologărilor* în comunitatea lor. Și în ciuda faptului că de fiecare dată este pusă în scenă aceeași piesă, fiecare eveniment este unic. Unele se petrec în cerc restrâns. Altele sunt puneri în scenă extravagante și evenimente sociale. Multe școli oferă și alte genuri de activități și informaȧii legate de această manifestare. După piesă au loc „dialoguri ale vaginului.” în sală sunt invitaȧi și consilieri psihologici. Se adună bani și sedau petreceri. Se cântă, se dansează.

Universitatea de Stat din Arizona și-a împodobit intrarea cu un vagin gonf labil uriaș; Rochester Institute of Technology a adus și un interpret pentru surdo-muȧi; Washington University din St. Louis a anexat și Clothesline Project (acest proiect, iniȧiat în octombrie 1990 în Hyannis, Massachusetts, militează pentru aopri violenȧaîmpotriva femeilor, încurajându-le pe cele care au

fost victime ale

Z I U A abuzului să-și imprime povestea pe tricouri ce apoi vor fi agățate pe o sârmă de rufe pentru a putea fi văzute de toată lumea — rufele murdare ale societății sunt scoase în văzul tuturor); pe parcursul reprezentației din Middlebury s-a desfășurat și un „Feminist InfoFest”; Universitatea din Nevada, Las Vegas, a organizat un perete pentru Ziua V – un colaj despre istoria Zilei V, cu fotografii ale artiștilor, cuvintelor și inimilor desenate de Sf. Valentin; Universitatea din Nebraska a organizat o tombolă (cu premii oferite de restaurantele locale, de clinici le de înfrumusețare, opere de artă puse la dispoziție de artiștii locali).

Dupăcumse vede, manifestările generate de Inițiativa Colegiilor au fost la fel de variate ca și cei care le-au organizat.

Deși Inițiativa Colegiilor avea la început rolul de a răspândi mesajul Zilei V unei audiențe cât mai largi, s-au mai materializat alte trei consecințe ale acestui proiect.

În primul rând, pentru toți participanții, bărbați și femei, este o experiență foarte solicitantă și de anvergură. Provocările cărora trebuie să le facă față sunt multiple: găsirea unui spapu, colectarea de fonduri și de sponsorizări, organizarea de preselecții și alcătuirea unei echipe de actori și de producție,

demararea unei campanii de presă, repetițiile, atragerea de suporteri, și toate astea pe lângă activitățile pe care le presupune viața de student. La multe dintre școli au apărut provocări neobișnuite. Au variat între desprinderea de pe pereți a afișelor până la retragerea în ultima clipă a unora dintre actori și dintre sponsori, dar și la legislații statale potrivnice. În Arizona, unul dintre sponsorii universității, Dna Linda Gray, a amenințat cu retragerea fondurilor pentru universitate. După aceea a renunțat însă să o pună în- practică. La Washington University din St. Louis, un grup de membri ai unor frății universitare au lipit afișe potrivnice și au promis că vor întrerupe reprezentațiile. Dar regizoarea, o studentă, a transformat o situație stresantă și cu potențial distructiv într-una pozitivă și constructivă: i-a invitat lapiesă, care i-a fascinat. Cerându-și scuze după spectacol, recalcitranții au mărturisit că nu și-au dat seama cât este de profundă problema violenței împotriva femeilor.

Ca și această tânără, mulți participanți au învins. Din pricina și mulțumită complexității proiectului, tinerii implicați dau tot ceea ce au mai bun în ei. Mulți nu reușesc să facă într-o viață de om ceea ce fac acești tineri – majoritatea tinere – într-un semestru.

Toți tinerii capătă însă o înțelegere mai profundă a ceea ce înseamnă „puterea comunității, în particular a unei puternice comunități de femei” și a

0:

importanței unei asemenea comunități. Aceasta este a doua consecință neașteptată de care vă vorbeam:

Monologurile vaginului

și Ziua V introduc noua generație într-o formă inedită de feminism.

În cele din urmă, și probabil eel mai important lucra, este faptul ca mulți dintre cei care au participat (ca aetrite, asistenți, membri ai publicului) au făcut-o eu o dorință conștientă și mai ales subconștientă de a ajuta prin prisma faptului că erau ele inele victime ale unui abuz sexual. Multe rni-au descris prin scrisori sentimentele lor de izolare, frică, neputință, disperare, durere și lipsă a încrederii în sine - până au ajuns să cunoască *Monologările vaginului* și Ziua V. Piesa și această inițiativă au servit drept instrumente ale vindecării și supraviețuirii lor.

Misiunea pe care am avut-o eu a fost mai solicitantă, dar și mai dădă în a răsplăti decât m-am așteptat eu. Timp de doi ani am primit zeci de mesaje pe zi. Le-am răspuns tuturor. Și asta e doar o părticică din responsabilitățile mele zilnice. Nu m-am dedicat niciodată unui proiect în asemenea măsură. Erau zile în care stăteam la computer câte 12 ore și, când mă descurajam, mai primeam câte un mesaj care mă pune pe picioare. Înțelegeam iar și iar de ce acest proiect are o importanță majoră.

Și cred că și voi știți de ce!

MULȚUMIRI

Foarte mulți oameni incredibili au ajutat la nașterea acestei piese și la promovarea ei peste tot în lume. Aș vrea să le mulțumesc celor curajoși care ne-au adus - pe mine împreună cu piesa mea - în orașele, colegiile și teatrele lor: Pat Cramer, Sarah Raskin, Gerald Blaise Labida, Howie Bagdadonutz, Carole Isenberg, Catherine Gammon, Lynne Hardin, Suzanne Paddock, Robin Hirsh, Gali Gold.

Mulțumiri în special lui ^{Steve} Tyler și lui ^{Clive} Flowers pentru splendida premieră britanică și Radei Boric - pentru că a organizat totul cu atâta stil în Zagreb și

U femeile generoase și puternice de la Centru| Femeilor L Victime
ale Războiului, din Zagr^

U Vreau să mulțumesc persOttWui extraordinar de la

M teatrul HERE din New York, car? t a avut un rol crucial
I în

p montarea piesei pe acea scenă: R,,dy Ro|bson și Barbara I
Busackino pentru profunda lor d?., .

r r m '-voțiune și încredere
opera mea; lui Wendy Evans Jo* iseph p' r pentru magnifica
punereîn scenă și pentru extraordin,, •
* r Wraei generozitate; lui
DavidKelly; lui HeatherCarsonp^ , ■ ..

Pmtru luminile ei sexy
și îndrăznețe; lui Alex Avans și În; iz- „ r
5 * Kim Ketgen pentru
răbdare și perfecțiune și pentru că a ,
* r dansat împreuna cu
mine, seară de seară dansul pășări^

ii mulțumesc lui StephenPexu ■■■ s
mer pentru sprijinul pe r
care mi l-a dat pentru a demara ac est proiect și lui Rober(

Levithan pentru încrederea oferită. î| lui Miche t

Steekler pentru că a fost mereu alt^ de mine; Do,, Summa
pentru că a determinat prc.. spună lucrull| nume; și Alisei
Solomon, lut Alexi, Greene> Rebecca Mead, lui Chris Smith,
lui Wendy V? • ■ , .

7 mner, revistelor Ms.,
Tte Village Voice și Mirabella pen tfu că au lralal piesa cl| atâta
afecțiune și respect.

ii mulțumesc Gloriei Stein^ . ■ t .
4 pentru cuvintele
frumoase și pentru sprijinul pe car,, mi ,_a acordat și (ui Betty
Dodson pentru că iubește va^ - ,

pornit totul.

r

finele și pentru ca a

Vreau să le mulțumesc lui Charlotte Sheedy pentru ^{IVI} respectul pe care l-a arătat față de mine și pentru că a [luptat pentru cauza mea, și lui Marc Klein pentru munca lui zilnică și pentru răbdare. Vreau de asemenea să îi M mulțumesc lui Carol Bodie: încrederea ei în mine m-a îmbărbătat în anii dificili, iar campania pe care a dus-o I în favoarea mea a făcut ca această piesă să treacă barierele temerilor umane și a ajutat ca totul să se întâmple.

Vreau să îi mulțumesc Willei Shalit pentru că a avut mare încredere în mine și pentru talentul și curajul de a-mi face opera cunoscută. Ii mulțumesc lui David Phillips pentru că a fost îngerul meu mereu în alertă și lui Lauren Lloyd pentru că mi-a oferit călătoria în Bosnia. îi mulțumesc lui Nancy Rose pentru îndrumarea amabilă și pricepută; mulțumiri speciale pentru Marianne Schnall, Sally Fisher, Feminist.com și Comitetului Zilei V.

îi mulțumesc lui Gary Sunshine pentru că a apărut la momentul oportun.

îi mulțumesc minunatului meu agent, Mollie Doyle, pentru că a apărut această carte în multe edituri și pentru că e un partener de nădejde. îi mulțumesc lui Marysue Rucci pentru că a cântărit proiectul și m-a ajutat să îl transform într-o carte. Le mulțumesc celor de la Villard pentru că nu le-a fost teamă.

U
l
T
u
M
I
R
i

ă VI
-
■ sarit
^adeve;;: n
■* ■-> «*
karma;
Lecesne. Tar^s
Mark Mantousek pentn ..- ° ,Icre dere în mme;
M^aazur pentru că s...a rn^X"*""* 'n Ieiegerea; P» la S-penr Caa slat
Thea
«cut a imi depășesc li_mitear
suportă orice capric,u. R°Sen' care îrai
Michele McH ugh^^hb^ """"""e"" fmei minunate:
Schwartz și su_{ror}ijor B tt ' Naj imy' Ten
neimitat. Vr_{eau} Sd 1e ypentU dragostea și s_{prij} inul jo_r men-
Joanne^~ . § Tina Turner y , nJgh i, Lynn Austin
Vreau să fi mul_{Urnesc} mamei mele Ch • ' mele , Laura; și f_{rat}
e |ui m_eu C Urd S
drumul labirintic al în_pacări , ' " S;
I-drăz^i ' și P_e **** eur<lJoase și
încetare bez,, , p; 't&"u'U SWP ""fruntă iară
e oezna și j_n vmg mereu.- Ma_rir_s n a-Belinda, Denise,
Stephanie M"
Tawan_a. ' Edw_jng , Joann_e, Beverly
Vreau să le mulțumesc din inimă sutelor de femei
care mi-au permis să le pătrund în intimitate, care mi-au
încredințat secretele și poveștile lor. Fie ca povestirile lor
să croiască drumul unei lumi sigure și libere pentru
Hannah, Molly, Katie, Adisa, Lulu, Allyson, Olivia, Sammy,
Isabella și lista poate continua.

Vreau să îi mulțumesc fiului meu Dylan, pentru că m-

a învățat ce e dragostea, soției sale Shiva și nepoatei
mele Coco pentru că s-a născut.

în cele din urmă vreau să îi mulțumesc
partenerii mele de viață, Ariel Orr Jordan, care a
participat activ la conceperea acestei piese, a cărei
tandrețe și amabilitate au fost alinarea, au fost
începutul.

Nenumărați oameni s-au implicat în
Monologările vaginului de la prima apariție a călîi.

îi mulțumesc lui Joy de Meni! pentru munca ei
iluminatoare, pasională și atentă asupra ediției de
față și pentru că m-a pedepsit să scriu și mai mult.

li mulțumesc lui George Lane pentru tandrețe,
pasiune și încrederea în mine.

li mulțumesc lui Pat Mitchell pentru prietenia ei
rafinată.

După prima publicare a *Monologurilor
vaginului*, piesa s-ajucat în afara Broadway-ului la
Arts Theatre pe 3 octombrie 1999. Această punere în
scenă a dăruit piesei o a doua viață.

M
U
L
T
u
M
I
R
I

M
U Vreau să î^w, mulțumesc lui S. J. P. principalul
T producător al premieri în scenă, pentru vizitarea
lui
U extraordinară. primum tuncuate. credința în

M, „monologurile

M
p "mulțumesc pentru că fe. a promovat m^{eri}. Vreau să
în
V și a „a^{sit} <> iindadtate da a susține mișcarea
prin vânzarea билетelor.
Aș vrea să îi mulțumesc lui Joe Mante^{to} pentru intuiția Im
ex^{tmordina}ra, pentru regia lui minunată și încă năpăciată last a
valoa^ere, pentru că m-a determinat să m^a lă^{mm} puțin în serios
și pentru că m-a convins să apar desculț.
Vrem. să u mulțumesc lui Abby Epstein pentru m^{odali}ăile ei
delicate, înțelepte și tandre de a îndruma femeile și pentru că mi-a
fost de mare ajutor
Îi mulțumesc Ninei Essman pentru că a crezut în
Monologurile pentru munca ei incredibilă și
pentru cli^{m-a} ajutat să-mi găsesc o rochie
li mulțumesc lui Eric Schmitt
im, Schⁿa^l1 pent^{ru} campania lui
originală și inteligentă în slujba *Monologurilor*
B mulțumesc lui Bob Fennell pentru grația și demni-
tate care a promovat *Monologurile* lumii.
Îi mulțumesc lui Loy Arcene pentru cortinele în formă de v^{ul}v^a și
pentru șutul w deosebit în „ pmeste per egiunea și delicate^{lea}; lui
Beverly Emmons pentru

evantaiul uimitor de culori – variind de la roz la roșu
și purpuriu – și pentru că a asigurat spectacolului o
regie de lumini care m-a făcut să mă simt feminină și
agresivă în același timp.

Îi mulțumesc lui Barnaby Harris pentru
puterea lui de concentrare și pentru protecția pe
care mi-a oferit-o.

Îi mulțumesc lui Shael Norris Mansmann
pentru mâinile ei iubitoare, pentru fardul de ochi,
pentru lupta nesfârșită cu pamfletul meu nearanjabil și
pentru grija și amabilitatea de care a dat dovadă.

Îi mulțumesc lui Susan Vargo pentru munca ei
incredibilă, pentru masajele mântuitoare și pentru
inima ei mare. Îi mulțumesc lui Michelle Bauer
pentru prăjiturile delicioase cu sirop de arțar de care
mă bucuram în miezul iernii și pentru că m-a făcut să
râd.

Mulți oameni sunt responsabili pentru destinul
mareț al *Monologurilor*, atât aparținând teatrelor,
dar și din afara lor. Vreau să îi mulțumesc lui
Domonic Sack, Joel Pape, Jung Griffin, Rob Conover,
Arthur Lewis, Jim Semmelman, Karen Moore, Anna
Hoffman, Dan Markley, Mike Skipper, The Araca
Group, Amy Merlino, Patrick Carullo, Erica Daniels,
Peter Askin, Terry Byrne, Eric Osburn, Russell Owen,

M TXJ " LarryTaube , Sue
 U
 L
 T
 u
 M b tZrj a g H, u / u / t S Persasereve r s e a s U p r . 1 , o ; : : : vota sip e ' 7 P entrl i
 I
 R i ale u u i u u Or " f " > - Pe " " T M W- femeilor. " " " P *
 I " ^ m potn va

DESPRE AUTOR

Piesa *Monologările vaginului* i-a adus ' scriitoarei Eve Ensler un premiu Obie și s-a jucat cu casa închisă peste tot în lume. În plus, a inițiat Ziua V, o mișcare mondială pentru oprirea violenței împotriva femeilor. Pe HBO, Eve Ensler a fost protagonista piesei în 2001.

Altă piesă a lui Eve Ensler, *Necessary Targets*, a avut reprezentații de caritate pe Broadway, la Teatrul Național din Sarajevo, la Centrul Kennedy și apoi s-a jucat la New York. Opera sa dramatică include și alte titluri: *Lemonade*, *The Depot*, *Floating Roda and the Glue Man*, *Extraordinary Measures*, *Ladies*, *Scooncat* și *Good Body*.